

Lidérőfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött
Próbagoblin
Szolgáltatóház
melléklettel!

KAPITÁNY • N13 • BOMBAHOPPA
• MAGGOTH1 • ZSPIDER • SZAGE
• ERDŐS SÁNDOR • TUMICZ
KRISZTINA • XENOTHEP • ZANBAR
• NOVÁK GÁBOR • JOCKER • TORDAI
GÁBOR • TAD RAYDER • BARANYI
IMRE • JÓZSA BENCE • KIS GYÖRGY
• EDWARDHOOPER • ATESZ990

XV. évf., 8. szám, 2023. augusztus

2016

Alex Ichim

Forest raptors

Merc patrol

Practice painting

MK5

The scenic route

Dfender

In the woods

Wreckage Riders 2

INFO BOX

ALEX ICHIM - CONCEPT ARTIST

A romániai művész koncepciókat készít filmekhez és videojátékokhoz.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfólió: <https://www.artstation.com/alexichim>

Közösségi média: https://www.instagram.com/alex_ichim313/

Szerkesztői köszöntő

Talán már híret vettétek, hogy nagy fába vág-
tuk a fejszénket. Novemberben lesz húsz éve,
hogy elindítottuk a Lidércfény Online kulturá-
lis magazint. Úgy gondoltuk, ez az évforduló
megér egy dokumentumfilm-sorozatot.

Ráadásul úgy tudjuk, hogy az akkoriban
indult hasonló amatőr irodalmi oldalak közül
rajtunk kívül csak az egy évvel hamarabb
indult, Medve Zsolt által létrehozott Amatőr
Művészek Fóruma (www.pieris.hu) üzemel
még. Ezúton is köszönjük nekik a korabeli,
hosszú távú együttműködést, a bannercserét,
ami rendkívül jól jött a kezdetekben.

Viszont fontos az „amatőr” szót kihangsú-
lyozni, mert a korábban, vagy akkortájt elin-
dult magas / komoly irodalommal foglalkozó
honlapok közül ma is sok működik, aminek
igazán örülünk.

Szóval húsz év... Majd egy emberöltőnyi idő.
Felsorolni is hosszú percekbe telik, mit csinál-
tunk, mi történt velünk, körülöttünk ennyi idő
alatt.

Ám épp emiatt gondoltunk arra, hogy
mementót állítunk a Lidércfénynek, ennek a
mai napig underground, független, amatőr
kezdeményezésnek, és elmondjuk emlékein-
ket, gondolatainkat a kezdetektől, a kezdetek-
ről, a pályázatokról, a folyóiratról, meg min-
denről.

Persze ez nélkületek, alkotók nélkül nem
lehetne így. Ha ti nem vagyok, és nem küldtök
be rendszeresen alkotásokat, bizony mi is a
feledés homályába veszünk. Épp emiatt nektek
is megadjuk a lehetőséget, hogy elmondjátok
gondolataitokat rólunk. Felhívásunkat megta-
lálhatjátok a [YouTube csatornánkon](https://www.youtube.com/watch?v=csatornánk), de ezen
újság hasábjain is.

Addig is jó szórakozást a mostani tartalmunkhoz!

Tartalomjegyzék

Pályázat

XIII. Lidércfény Pályázat 4

Könyvajánló

Kapitány - **Stian Skald: A nemszületett** . . . 6

Novellák

n13 - **Nézőpontok** 7

bombahoppa

- **Cicaparádé a Lánchídnál** 7

maggoth1 - **Szállj el, kismadár!** 8

Zspider - **Zpercesek – G.I. Alien** 8

SzaGe - **A navigátor** 9

Erdős Sándor

- **Egy éjszaka a könyvtárban** 12

Kapitány - **Mihály bácsi és a ghou** 14

Tumicz Krisztina - **Sose lesz dél** 15

Xenothep - **Inferopolis** 16

Sorozat

Zanbar - **Úri passzió – 3. fejezet** 22

A Nyakonöntött Próbagoblin

Szolgáltatóház ajánlásával

Novák Gábor - **Mandragóra** 24

Mozijegy

SzaGe - **Képregény memoárok és**

Flash (2023) 27

Versek

jocker - **Leccapó tűznyilak** 9

Tordai Gábor - **Búcsú** 29

Erdős Sándor - **Cápafo** 30

Tumicz Krisztina

- **Nincs miért hazudnom** 30

Tad Rayder - **Lélekvirág** 30

Baranyi Imre - **Gyáván** 30

Józsa Bence - **Holdpásztor I.** 31

Kis György - **Báli forgatag** 31

edwardhooper - **Vándor** 31

atesz990

- **Elveszve az Elveszettek világában...** . . 31

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el!
- Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően
felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható,
sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiad-
ványból nem származik.

Pályázat

MARSI MOC SARAK MÉLYÉN MEGBÚVÓ MISZTIKUS MESTEREK

A Lidércfény Online kulturális magazin és a Lidércfény amatőr kulturális folyóirat szerkesztősége NOVELLAPÁLYÁZATOT HIRDET.

Idén novemberben lesz húsz éves a Lidércfény Online kulturális magazin, ennek apropóján hirdetjük meg XIII. pályázatunkat „Marsi mocsarak mélyén megbúvó misztikus mesterek” címmel.

A pályázat témája:

Mint azt bizonyára tudjátok, a Lidércfény „totemállata” a béka. Ez a kedves kis mocsári lény végigkíséri a Lidércfény életét a kezdetektől, sőt, már a Lidércfény létrejötte előtt is fontos szerepet játszott a szerkesztőség életében. (Gondoljunk csak Jimmy Cartwright Békaélet békaréten című méltán híres balladájára.) Ám modern időkkel élünk, az űrkutatás rohamléptekkel fejlődik, és van arra reális lehetőség, hogy belátható időn belül emberes expedíciót küldjünk bolygószozsédunkra, a Marsra. Mivel a Lidércfény alkotói már eddig is számos országból kerültek ki, bizony nincs kizárva, hogy a hamarosan már nem csak a nekünk otthont, bölcsőt, anyaföldet nyújtó bolygóról kapunk alkotásokat, hanem más planétákról is. Így számíthatunk arra, hogy a jövőben a Lidércfény megjelenik a Marson is. Ebből kifolyólag tehát úgy gondoltuk, elébe megyünk az eseményeknek, és ezzel a pályázattal készülünk a jövőre, egyúttal megünnepeljük a mögöttünk álló húsz évet.

Olyan, Marson játszódó sci-fi novellákat várunk tehát, amelyekben valamilyen formában szerepel a béka.

Hiszen a marsi mocsarak meleg mélyén természetesen békák is élnek. Hiába próbálja a NASA eltitkolni előlünk az igazságot, mi hiteles forrásokból kiderítettük, hogy rajtuk kívül számos különös nép és létforma lakja a bolygót.

Ott vannak például a mogorva motorosok, a magányos mérnökök, a mókás marsi majmok, no és természetesen a marsi mogyorózó mókások, meg persze a mézet majszoló medvék, nem is beszélve a mindenkit megcsípő megvadult méhekről, és természetesen a címben szereplő misztikus mesterekről. (Ki tudja, lehet, hogy ez utóbbiak maguk a meleg marsi mocsarakban megbúvó békák?)

A pályázat kategóriái

A pályázatra két kategóriában lehet nevezni:

- komoly
- humoros.

Pályázhatnak:

Magyarországon és határainkon túl élő, magyar nyelven alkotó írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű alkotásokkal.

Egy személy maximum 2 alkotással nevezhet.

Beküldési határidő:

**2023. szeptember 30. (szombat),
23 óra 59 perc.**

Eredményhirdetés:

várhatóan 2023. december közepe-vége. (Amennyiben a zsűri bármilyen okból kifolyólag nem tudja tartani a fenti határidőt, úgy azt időben jelezni fogja a Lidércfény weboldalon, és a Lidércfény Online Facebook oldalon.)

**Nevezési díj nincs,
a pályázaton való részvétel ingyenes!**

Az elbírálás szempontjai:

- Mennyire illeszkedik a pályámú a kiírásban megfogalmazottakhoz.
- Hogyan sikerült a pályámú irodalmilag: azaz miként építi fel a világot, az abban szereplő karaktereket, a történetet, illetve milyen a pályámú nyelvezete, helyesírása.

A zsűri tagjai:

A Lidércfény részéről: Jimmy Cartwright (Bognár Zsolt), Török Ida, Kapitány (Török Viktor)

Független szakértőként:

Díjazás:

A díjazás feltétele, hogy megfelelő mennyiségű és minőségű pályámú érkezzen.

- Kis számú pályámú esetén az első három helyezett, valamint a közönségdíjas alkotás szerkesztve, javítva megjelenik egy Lidércfény AKF különszámban.

Vagy:

- Megfelelő mennyiségű és minőségű alkotás beérkezése esetén az első három helyezett, a közönségdíjas alkotás, valamint a sorrendben következő hét-tíz pályámú (terjedelemtől függően) szerkesztve, javítva megjelenik egy illusztrált e-bookban (PDF és ePUB formátumokban).
- Minden pályázó néhány mondatos szöveges értékelést kap a zsűritől a beküldött pályámúvére.

A pályázat célja:

Olyan novellák megalkotása, amelyek a pályázat témájának megfelelnek, és szerepel bennük a Lidércfény totemállata, a béka.

A beküldés feltételei:

- Csak és kizárólag olyan alkotásokat fogadunk el, amelyek a pályázat témájának egyértelműen megfelelnek.
- Csak olyan pályaműveket fogadunk el, amelyek kifejezetten erre a pályázatra készültek, és máshol sem nyomtatásban, sem elektronikus formában nem jelentek még meg.
- Az alkotás fő- és mellékszereplői között természetesen felbukkanhatnak olyan alakok is, amelyek nem békák, de a pályaműben minimum egy békának szerepelnie kell.
- Kerek, önmagukban megálló, lezárt történeteket várunk.
- Egy pályamű terjedelme maximum 55.000 karakter lehet (szóközökkel), leszámítva a címet.
- A pályaműveket a www.lidercfeny.hu oldalra kérjük feltölteni, az alábbi feltételek szerint:
 - a pályamű címének elején a következő szerepeljen: „XIII.LFP.K” (teljes formátum: XII.LFP.K-Novella címe), mint komoly kategória, valamint „XIII.LFP.H” (teljes formátum: XII.LFP.H-Novella címe), mint humoros kategória.
 - a pályamű első sorában csak és kizárólag az alábbi szöveg szerepeljen: „Nevezés a XIII. Lidércfény pályázatra – komoly kategória”, vagy „Nevezés a XIII. Lidércfény pályázatra – humoros kategória”.

Egyéb fontos tudnivalók:

- A zsűri fenntartja a jogot, hogy a fenti feltételeknek nem megfelelő, azoknak eleget nem tevő pályaműveket a pályázatból értesítés nélkül, azonnali hatállyal kizárja.
- A zsűri kijelenti, hogy ha a pályázatra nem érkezik megfelelő számú és minőségű alkotás, akkor a pályázatot nem díjazák.
- A nyerteseket e-mail címeiken értesítjük, ezért a regisztráció során, vagy a regisztrációs adatok módosításával, vagy nem publikus e-mail cím esetén a pályázat szövegén belül (vagyis a novella elején, vagy végén) működő, valós e-mail cím megadását kérjük.
- A Lidércfény szerkesztősége fenntartja a jogot, hogy az e-bookba bekerült alkotásokat, az e-book megjelenése után leghamarabb egy hónappal térítésmentesen megjelentesse a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), és a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XIII. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.
- A pályázatra beküldött, és az AKF-be, vagy e-bookba bekerült novellák a megjelenésük után fél évig máshol nem közölhetőek sem elektronikus, sem nyomtatásban.

- A Lidércfény szerkesztősége a lenti nyilatkozatok alapján fenntartja a jogot a beküldött, de a pályázaton nem díjazott alkotások térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), valamint a nem díjazott, de jobban sikerült pályaművek térítésmentes megjelentetésére a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy az alkotás a XIII. Lidércfény pályázaton vett részt.

Nyilatkozat a kiíró részéről:

A Lidércfény szerkesztősége kijelenti, hogy a pályázat során esetlegesen kért személyes adatokat harmadik félnek nem adja át, azokat a vonatkozó törvények értelmében titkosan kezeli. Ez alól kivétel, ha hatósági személy jogosan kéri ezen adatokat.

A Lidércfény szerkesztősége kijelenti továbbá, hogy a megadott adatokra kizárólag az eredményről történő értesítés miatt van szükség.

A Lidércfény szerkesztősége elismeri, hogy minden beérkezett pályamű a nyilatkozat értelmében a szerző saját tulajdona, így arra a szerzői jogi törvények megfelelő passzusai érvényesek. A szerző a helyezést el nem ért alkotását a továbbiakban bárhol és bármikor publikálhatja, a Lidércfény szerkesztősége semmilyen módon nem kívánja azt kisajátítani.

Nyilatkozat az alkotó részéről:

Az alkotó kijelenti, hogy a pályázatra megküldött kézirat kizárólagos szerzője, az saját szellemi terméke, és egyéni, eredeti jellegű.

Az alkotó hozzájárul, hogy amennyiben alkotása mindenben megfelel ezen pályázati kiírásnak, és a zsűri díjazásban részesíti, az térítésmentesen megjelenhet a Lidércfény szerkesztősége által készített Lidércfény amatőr kulturális folyóirat pályázati különszámában, vagy elektronikus könyvben (e-bookban), majd leghamarabb egy hónappal később térítésmentesen a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), illetve e-book megjelenés esetén térítésmentesen leközlésre kerülhet a Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF).

Elfogadja, hogy a pályázaton díjazásban részesült alkotása általa csak a fent meghatározott időtartam után közölhető máshol (vagyis a megjelenés után fél évvel), feltüntetve, hogy az alkotás a XIII. Lidércfény pályázaton díjazásban részesült.

Az alkotó hozzájárul, hogy amennyiben alkotását a zsűri nem részesíti díjazásban (vagyis kis számú pályamű esetén nem jelenti meg az AKF pályázati különszámában, illetve nagy számú pályamű esetén nem jelenti meg az e-bookban), azt térítésmentesen megjelentetheti mind a Lidércfény Online kulturális magazinban (www.lidercfeny.hu), mind a rendszeresen, havonta megjelenő Lidércfény amatőr kulturális folyóiratban (AKF), feltüntetve, hogy a novella a XIII. Lidércfény pályázaton vett részt.

Az alkotó a pályázatra küldött novellájával kijelenti, hogy a fenti kiírást teljes egészében elolvasta és megértette, elfogadta, az abban foglaltakkal mindenben egyetért.

Szerzői jogi törvény: <https://net.jogtar.hu/jogszabaly?docid=99900076.tv>

Könyvajánló

Kapitány

Stian Skald: A nemszületett

Júliusban végre el tudtam jönni két hét szabadságra, és egyéb bokros teendőim mellett esténként arra is tudtam némi időt és energiát szánni, hogy régóta rám várakozó sci-fi és fantasy regényeket olvassak. Köztük volt Stian Skald regénye is, melynek címe: **A nemszületett**.

Maugis, a mágus tanonc már a harmadik könyvben szerepel, az előző kettő Az elveszett aranyváros keresése és A lelkek kútja címet kapta, amelyekről szintén írtam egy-egy rövid ismertetőt.

A nemszületett szokás szerint az Underground Kiadónál jelent meg, mégpedig 2023-ban, az első kötet megjelenése után öt évvel.

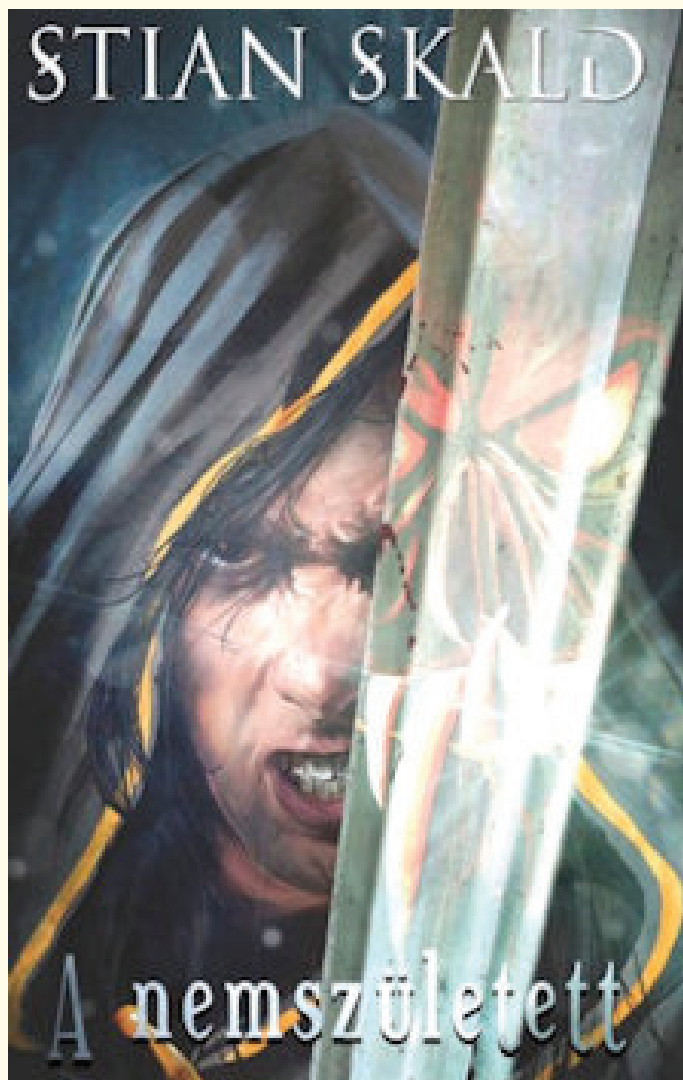
A hátoldalon található szöveg szerint a következő dolgokra számíthat az olvasó:

Maugis a világokat összekötő átjárón keresztül visszatér otthonába, ám nyughatatlan lelke továbbra sem lel békére. Az átélt kalandok nyomot hagytak benne és olyan tudás birtokába jutott, melyet nem oszthat meg senkivel, mégis súlyos árat kell fizetnie érte.

A fortélyos varázslótanonc hamarosan újra útra kel, hogy sötét titkokról rántsa le a leplet, és a rá leselkedő veszedelmek miatt arra kényszerül, hogy szövetséget kössön legádázabb ellenségével. Idővel azonban szembe kell néznie tettei következményeivel.

Maugis valóban visszatér saját világába, és igyekszik mihamarabb visszatérni varázslóképző intézményébe, a Fakótoronyba. Itt megpróbálja előadni mestereinek az első két kötetben végigélt kalandjainak történetét, ám a vaskalapos mesterek, ki tudja, hogy miért, de nem igazán hisznek neki, és inkább azt kéri számon a jobb sorsra érdemes tanoncon, hogy miért nem hajtotta végre az általuk kiadott feladatot. Ebben a szikár tényeket tekintve persze igazuk van, és nem is nagyon veszik figyelembe Maugis tiltakozását. Maugis várható jövőjébe nézve már-már kétségbeesik, de aztán kiderül, hogy a toronyból eltűnt egy másik tanuló varázsló, az általában könnyvolyként ismert Noctifer.

Ez az eltűnési eset további lökést ad a kalandoknak. Maugis önként jelentkezik a küldetésre, és Noctifer keresésére indul. Útja során további kalandokba, újabb harcokba keveredik, majd egyszer csak hirtelen... véget ér a könyv. Ez a gyors befejezést már megszoktam Stian Skaldtól, és szerintem ez azt jelenti, hogy hamarosan további, Avalantia világán játszódó kötetekre számíthatunk tőle.

Össességében, az első két kötethez hasonlóan, tetszett Stian Skald legújabb regénye, ajánlom mindenkinek, aki kedveli a kard és boszorkányság történeteket, és szereti a magyar fantasy írók műveit. Az előző részekhez képest talán visszafogottabb volt a sebesség, véleményem szerint jobban ki voltak dolgozva az egyes események, de talán még mindig jó lenne több időt és terjedelmet szánni bizonyos részek kifejtésére. Persze nem kell a Trónok harcának méreteire gondolni, de néhány plusz oldal még élvezetesebbé tenné Maugis történetét.

Stian Skald írói oldala a Facebookon:
<https://www.facebook.com/StianSkald>

n13

Nézőpontok

Délceg, feszes testére hullt a lenyugodni készülő júliusi nap vöröses fénye, és ettől szemkápráztató metálzöld csillogásba kezdett. Néha kékesen vagy aranyosan csillogott, attól függően hogyan vetült rá a fény. Ezek az elképesztő színek remekül kontrasztáltak vékony éjfékete lábaival.

Jól nézett ki, ezt tudta magáról és tudták ezt azok a dögös kis nőtények is, akik tőle nem messze illegették magukat, és szerelmes pillantásaikkal megpróbálták felhívni magukra a figyelmét.

Ez a mai igazán csak az ő napja volt. Minden volt itt, ami kellett: balzsamos meleg, bőséges élelem, no és a csinos nőténykéék.

Nem hibáztathatta hát senki, amiért fenéig kiélvezte, amit az élet nyújtott, ami körülötte forrt, tombolt. Rövid létének egyik legszebb napját élte.

Ugyanekkor két alak sétált arra az alkonyatban. Egy kisebb, és egy nagyobb. A nagyobb kézen fogva vezette a kisebbet, aki kíváncsian forgatta apró fejét, és mindent alaposan szemügyre vett.

Egyszerre megállt, felfedezett valamit. A lába előtt elterülő bűzös kupacra mutatott, majd halkán selypítve kérdezett valamit a nagyobbtól.

A nagyobb, hangosan és jól érthetően válaszolt.

– Semmi érdekes, kisleány! Csak néhány undorító dög-légy mászkál az otthagyt kutyaszaron.

bombahoppa

Cicaparádé a Lánchídnál

Kora este volt. A hídfőn a kőoroszlánok, mint mindig, most is a park túloldalán halványan derengő, mind a négy évszakhoz illő fénydíszekben gyönyörködtek. A téli köd és a szokásos szmog miatti szórt fényben alig volt látható, ahogy egy fiatal vasmacska lassan kimászott a vén Dunából, lerázta magáról a jeges vizet, és komótosan elsétált a hídfő felé. Megpillantva a távoli rokont, a két kőoroszlán barátságosan dorombolni kezdett. Mintha csak erre vártak volna, gyorsan gyülekezni kezdtek a környéken köröző porcicák is. A parkban a platánokon fázósan összebújtak a futómacskák, a terebélyes fák ágain bőven jutott hely a népes falkáknak, amik télen mindig megtúrik egymás közelségét. Csak nehezen csendesedtek el, sőt, előtte civakodtak kicsit a kényelmesebb faágakért, miközben össze-összecsőretek láncaik.

Az úttesten békésen heverő zebrákra ügyet sem vetve egy jaguár vontatta lakókocsi bukkant fel a körforgalomban, majd leparkolt a híd előtt. A tetejére eszkábált színpompás neondíszek üvegtigris felirattal hirdették a tavalyi nyár dicsőségét, bár ez teljesen időszerűtlen volt januárban, ráadásul sem az italválasztékot, sem az árlistát nem igazította senki a belvárosi igényekhez. A szociális hálón gyorsan híre futott a díszes állatseregletnek, így a hír hallatán a kaszinóból is sokan kísértáltak megcsodálni az üvegtigrist, majd nagy összegű fogadásokat tettek arra, hogy ez a fura szerzet nem sokat lesz a fővárosban, hamarosan visszamenekül inkább vidékre. Üvegtigris, hahaha! Még jó, hogy nem fapuma, nevetgéltek a látványon.

Miután elszívták szivarjaikat, fázósan visszaszivárogtak a kaszinó otthonos melegébe, a kártyaasztal és a rulettkerék meghitt anonimitása mögé, ott legalább működik a kauzalitás alaptörvénye, aki nem játszik, az nem veszít, és a híd előtti csődületben meg végképp nem hiányzott a kaszinóvendégek többségének, hogy pont egy ilyen cicaparádé alkalmával kerüljön bele véletlenül valaki szelfijébe. Távozz tőlem, Bulvársajtó!

Ekkor, ahogy elkezdtek szállingózni az első hópelyhek, egy hópárduc bukkant fel a hídon. Budáról jött, ki tudja, mit keresett ott, és mit keresett itt, de megpillantva egy népes aranymacskasereget majd elolvadt a boldogságtól. Ugyanakkor, mint a hópárducok többsége, ez a példány is rettegett a globális felmelegedéstől, és a februárt félve várta. Megborzongott az üvegtigris láttán, de a jaguárnak nagyon örült, hiszen távoli rokona. Bimm-bamm! Távoli harangszó emlékeztette az idő kérlelhetetlen múlására, és az eltűnt idő nyomában a jaguáron és a februáron eltűnődve egy vicc jutott eszébe, amiben Debil Dani az iskolában sziporkázik:

– Gyerekek, ki tud mondani egy ritka autót? Dani, te jelentkeztél elsőnek. Halljunk!

– Jaguár!

– Okos vagy, Dani! Ráadásul a Jaguar nem csak egy autótípus, hanem egy nagymacska neve is. Tudsz mondani esetleg egy másik ritka állatot is?

– Február!

maggoth1

Szállj el, kismadár!

Csodálkozva pislogtam, amikor egy kismadár röppent a 6-os villamos belsejébe. Először azt hittem, csak egy jól megtermett molylepke a bűnös, aztán rájöttem, hogy egy fekete-rigó esett csapdába a kocsiban, és nem találja a kijáratot. A szerencsétlen pára ijedten repkedett, ám az útvonalán fellelhető nyitott ablakokat sorra elkerülte. A telefonját böngésző többség megdöbbsent, hogy ilyen bizarr módon furakodik az életébe a nagybetűs Természet.

A tollas betolakodó kétségbeesett erőfeszítései végén mindig leereszkedett a padlóra, hogy kifújja kicsit magát, mielőtt megújuló lendülettel ismét repkedne egy sort. A villamos közben megérkezett a Corvin-negyedhez, és jó néhányan elhagyták a szerelvényt, hogy másoknak adják át a helyüket. Az eltévedt szárnyas kihagyta a ziccert, mert éppen a kritikus percekben tartott pihenőt. Kezdődött az egész előlről; verdesés, pánik, kiútkeresés. Hamarosan kialakult az incidens kezdetétől jelenlévőkben az együttérzés.

Kimondatlan közmegegyezés született a kismadár kijuttatására. Mindenki igyekezett sarokba szorítani és elkapni a szárnyast, nehogy véletlenül kárt tegyen magában, amittől persze még jobban megijedt, és az eddigieknél is hevesebben küzdött az életéért.

Amikor elhagytuk a Mester utcát, egy törékeny öregasszony elkapta egy pillanatra, de aztán kicsúszott az ujjai közül. Végül nekem adatott meg a diadal, két tenyerem a fekete-rigó apró teste köré zárult. Éreztem a szíve dobogását, miközben mindenfelől elismerő pillantásokat kaptam. Az állatka méltatlankodásában vadul csipkedte a kezemet, de nem tudta megtörni ellenállásomat, kitartottam, míg befutottunk a Boráros térre.

Amint kinyíltak az ajtók, kiléptem egy pillanatra, és utat nyitottam neki a végtelen, kék égbolt felé. Hatalmas svunggal lőtt ki a felhők közé, szárnyalása ívét önkéntelen tapsvihar és harsány ováció kísérte. Visszaszálltam a kocsiba, és egy ihletett pillanatig a tömegközlekedés hőseként fürödtem a tömeg lelkesedésében. Néhány érzelme-sebb utas szemében könnyek csillogtak, mások csak mosolyogtak, mintha régóta várt lélektársukra ismertek volna bennem. Aztán a csoda véget ért; kihunytt a tekintetek ragyogása, és a dolgok visszalendültek a megszokott kerékvágásba. Az utasok javarésze a mobilja képernyőjén vibráló valóságba temetkezett, én pedig akkurátusan felhúztam a kabátzsebemben lapuló, lila karszalagot, és elindultam a széksorok között.

– Jó napot kívánok – mondtam gyakorlott gépiességgel –, bérleteket, menetjegyeket kérek ellenőrzésre!

Zspider

Zpercesek – G.I. Alien

A zöld katonai helikopter hangosan süvített át Vietnám felett.

– Csak hozd vissza a hadifoglyokat! Értetted?

A katona szótlánul nézett ki a sűrű lombkoronákra.

– Katona! Felfogtad? Ha ezt elbukod, mész vissza az 51-esbe!

A katona szemei zölden felizzottak.

– Zértettem! – hallatszott a rezgő hang. – Zuram.

A zöld egyenruhás, sisakos lény kiugrott a helikopterből.

– Vett fel ejtőernyőt? – kérdezte a pilóta rémulten.

– Csak az emberek használnak ejtőernyőt, tizedes.

G.I. Alien egy kékes villanással eltűnt a lombkoronában és megjelent a földön. Már látta két egységre az ellenséges bázist. A lény lábai fénybe borultak, és átlebegett az aknás területen. Nem sokkal a bázis előtt landolt. A keze végigsöpört a földön. Három rejtett taposóakna azonnal felpattant a levegőbe, kékségbe borultak, majd berepültek az erődbe.

A robbanások és zűrzavar fedezékében G.I. Alien kényelmesen belopakodott. Elkapta az egyik vietkongot, a kezét a szájára rakta, és a férfi agya a tarkóján robbant ki.

G.I. Alien összpontosított és szép lassan láthatatlanná vált. Hangtalanul sétált el a tüzet oltó katonák között, egészen a foglyokat őrző épületig. Bent még két ór várta, hogy kell-e kint segíteniük. A szemeik hirtelen kékké váltak, összenéztek és kiürítették a tárat egymásra. Mikor végeztek egymással G.I. Alien besétált.

Elvette a kulcsot és benyitott a cellákba, ahol meglepetésére három másik szürke idegen ült, amerikai katonai egyenruhában. Az egyikük gyorsan kirentott mellette, felkapta a pisztolyt és a cigisdobozt az ór testéről. Rágyújtott, majd kiosztott a többieknek is pár fegyvert.

– Ne nézz így, katona! – mondta G.I. Aliennek. – Azt hitted, csak téged soroztak be ebbe az átkozott háborúba?

SzaGe

A navigátor

A nem túl távoli jövőben...

Edward Clark sietősen lépkedett a Nemzetközi Űrszövetség épületének félhomályos folyosóin. Hóna alatt egy vastag mappával, másik kezében fekete aktatáskával nyargalt a vezetőségi ülésre, ahol már várták. Izgult, de egyben ideges is volt, hiszen kidolgozott egy tervet, aminek segítségével ismét embert küldhetnek a Marsra. Ha a munkáját pozitív elbírálásban részesítik, akkor az emberiségnek ismét lesz lehetősége meghódítani a vörös bolygót.

Évekkel ezelőtt már a NASA-nak volt egy próbálkozása a Mars kolonizálást illetően, de kudarcba fulladt. Egy gigászi napkitörés hetekre keresztelte a Marsra igyekvő űrhajó röppályáját. A katasztrófa oka az űrhajó elektromágneses védőpajzsának elfordulása volt. A kedvezőtlen pozíciója miatt bejutott a sugárzás, és a legénységet valósággal megsütötte, ráadásul a berendezéseket is tönkretette. Az űrhajó másodpercek alatt darabjaira hullott. Hamar világossá vált, hogy idegenkezűség okozta a drámai fordulatot. Erre a fekete doboz adatainak részletes elemzése során jött rá az elrendelt vizsgálóbizottság, miszerint az űrhajó mesterséges intelligenciáját összezavarta egy adatcsomag, ami miatt elfordította a biztonságot jelentő pajzs tengelyét. A végzetes információt kívülről juttatták a rendszerbe, de a tettes kilétére, módszerére csak napokkal később derült fény.

Robert F. Hays, a floridai rakétakilövő állomás fedélzeti technikus volt. Feladatai közé tartozott a pilótafülke navigációs diagnosztikája a kilövést megelőző órákban. A biztonsági kamera felvételeinek átvizsgálása közben feltűnt, hogy Hays egy apró, fekete tárgyat tett az egyik kiszerezelt panel mögé, majd visszacsavarozta, és folytatta a munkáját. A szakértők egyértelműen megállapították, hogy az idegen tárgy nem volt az űrhajó tartozéka. A zavaróberendezés valószínűleg csak a megfelelő alkalomra várt, hogy halálos csapdává változtassa az űrhajót.

Hays-t nem tudták kihallgatni, mert azonnal fejbe lőtte magát, miután rátörtek a kommandósok. Ám a lakásában talált szentély arról árulkodott, hogy egy fanatikus „világvége” szekta tagja, egyesek szerint vezetője lehetett. Senki se tudott a kettős életéről.

A hatóság minden igyekezete ellenére Hays halála és bűnössége hamar kiszivárgott a világhálóra.

Az eset megrázta a nemzeteket. Szokatlanul nagy zavarásokat váltott ki világszerte a nyolc tagú legénység halála. A vallási vezetők tiltakoztak, és a Sátán (némelyek Antikrisztusnak nevezték) felemelkedésének minősítették a merényletet. Tízezrek haltak meg a tüntetések miatti összecsapásokban, és az emberi társadalom mondhatni kifordult önmagából.

A NASA vezetőségét – Hays halálhírének kirobbanása után – azonnali hatállyal leváltották, és a hivatal működését határozatlan időre leállították. Eközben a Nemzetközi Űrszövetség teljes titokban megbízott néhány kiváló tudóst, mérnököt, biológust és asztrofizikust, hogy készítsenek egy tökéletes tervet a Mars meghódítására.

Edward a nyakában lógó piros kártyát az ajtó érzékelőjéhez érintette, ami egy hangos sípolás kíséretében kinyílt, miközben az asztalnál ülő biztonsági őrök minden mozanatát figyelték.

A tárgyalóteremben két idősebb férfi (aranycsillagos váll-lapokkal, tengernyi kitüntetéssel a sötétzöld zubbonyukon) és egy lilablézeres, fehér inges nő várta űlve Edward jelentését.

– Jó napot, a vezetőségnek! – mondta határozottan Edward. Ejtett egy halvány mosolyt, de feleletet nem kapott, csak komor, vizsgálódó tekinteteket. Tászkáját a mappájával együtt letette a számára előkészített asztalra. Fél perc turkálás után elővette laptopját és bekapcsolta. – Nos, szóval... elkészítettük a tervet. Pár dolgot átvariáltunk a kezdeti koncepcióhoz képest, de azt hiszem, jó munkát végeztünk.

– Átvariálták? Mégis mennyire? – kérdezte a bal oldali nagykutya (legalábbis Edwardnak egy bulldog ábrázata jutott eszébe a férfi arcvonásairól).

– Az organikus mesterséges intelligencia egyszerűen nem működik úgy, ahogyan eredetileg elképzeltük. Az emberi agy csodálatos biológiai szerkezet, és felfoghatatlan képességekkel rendelkezik. A nanorobotok bejuttatása az emberi szervezetbe pedig hatalmas mérföldköve volt az orvostudománynak, de ha az agyat kivesszük a természetes környezetéből – a koponyából –, akkor idővel döntésképtelen kocsonyává változik. A korai demenciához visszafordíthatatlan, és hetek alatt egy kilencven éves ember szintjére süllyed. Egyszerűen nanotechnológiával nem tudtuk megoldani a problémát! Ezért megkerültük kicsit.

– Éspedig? – kérdezte türelmetlenül a jobb oldali váll-lapos, aki inkább egy ezüstös, vén rókára hasonlított.

– Élő emberen próbáltuk ki a technológiát! – Edward kijelentésére egymásra nézett a vezetőség. A blézeres hölgy felvette poharát a márványasztalról, ivott egy kortyot, visszatette, és megszólalt.

– Ugye, tudja, hogy ez tiltott módszer?

Edward tisztában volt vele, sőt, azzal is, hogyha nyilvánosságra kerülne a dolog, akár halálbüntetést is kiszabhatnak rá. A kísérlethez használt agyakat balesetekben szerencsétlenül járt emberekből operálták ki (természetesen teljes diszkrécióval, és a hozzátartozók beleegyezésével), akik amúgy is meghaltak volna, de élő, egészséges, tudatuknál lévő embereken végzett efféle kísérletek tilosak voltak világszerte.

Ettől függetlenül Edward bevállalta a rizikót (és a méreginjekció árnyékát is), hogy megalkossa az úrutazás bionikus intelligenciáját, vagy ahogy maguk között becézték: a navigátorát.

– Tudatában vagyok a módszerem besorolásában, de csak így sikerült azt a bizonyos áttörést elérni. A tesztek száz százalékban bebizonyították, hogy akár extrém körülmények között is működik az ember és a gép szimbiózisa. A test öregedési folyamatát módosított nanorobotokkal, és egy speciális, szintetikus sejt-koktéllal nagy mértékben lelassítottuk. Számításaink szerint ezekkel a beültetésekkel, akár százötven év is lehet a navigátor életkora, ami legalább ötven Mars-utazásra elég. Természetesen hónapokig tartó mélyalvás és egyéb időhúzó beavatkozás nélkül.

– És – vágott közben a lila blézeres –, hogyan küszöbölték ki az emberi tényezőt, az érzelmeket, a személyiséget? Ráadásul egy átlagos embernek évekbe telik, mire a rengeteg információt megtanulja, ami egy ilyen utazáshoz szükséges.

– Remek kérdések, amire megvannak a válaszaim. Régóta tudjuk, hogy a kisagy bizonyos területének stimulálásával olyan mély, mégis aktív fázis hozható létre, ami alatt az agy afféle adathordozóként funkcionál. Ilyenkor elég lefuttatni vizuális formában – nevezzük tananyagunk – az adatokat, és véglegesen beíródnak a hosszútávú memóriába. Kezdesnek ötven különböző nyelvet tanult meg a navigátor folyékonyan, nem egészen fél óra alatt! Bizonyos neuronhálózatok blokkolásával kizártuk az érzelmekhez, személyiségekhez kötődő területeket. A navigátor testét pedig egy erre a célra kifejlesztett konzerváló gélbe helyeztük el, ami megvédi a bőrt a külső behatásokkal szemben. A védőburok többféle sugárzást is elnyel, ami úgy vélem előnyös, ha tudják mire célok. Étrendje egyszerű, poralapú fehérje- és aminosav koncentrátum, aminek a szükséges mennyisége pár gramm hetente. Tökéletes biológiai gépezetet hoztunk létre, ami kész átvenni egy űrhajó felett az irányítást, kész felsőbb parancsokat végrehajtani, kész teljeskörűen navigálni a világűrben, nem vezethető félre, és jelenleg a legokosabb ember, illetve bionikus-intelligencia a Földön. Pár hónapja viszont a számítási modelljeinket túllépve tágult a navigátor tudata. – Edward pötyögni kezdett a laptopján, miközben hirtelen elhallgatott.

– Mit ért pontosan „tágulás” alatt? – kérdezett ismét a nagykutya. – Edward? Válaszoljon, kérem!

– Elnézést kérek! Nem sokat aludtam mostanában.

– Akar egy kis szünetet tartani? – érdeklődött a blézeres hölgy.

– Dehogya, folytatnám! Szóval... pár hónapja kialakult egyfajta paranormális képesség a navigátor elméjében. Tárgyakat képes mozgatni! Mikor először tapasztaltuk a jelenséget, akkor még csak a labor pár méteres körzetében tudta levitálni a berendezéseket, ám hamar megnövekedett a hatósugara. Úgy véljük, hogy az emberi agy működésének ismeretlen területére tévedtünk. Persze a történelemben éltek ilyen képességű emberek, de nekik veleszületett adottság volt. A navigátor úgymond kinyitott egy ablakot, ahol talán más dimenziók húzódnak. Úgy véljük a laborosokkal, hogyha ez a tudati felemelkedés tovább

folytatódik, akkor képes lesz molekuláris szinten manipulálni az anyagokat. Nem lesz szükség háromdimenziós nyomtatókra, és ha bármi meghibásodás történik az űrhajón, esetleg a telepes modulokkal, akkor a navigátor képes lesz kijavítani minden hibát, viszonylag rövid időn belül. Természetesen mindezt akár szigorú ellenőrzés alatt.

– Árulja el, Edward, hogy ki a navigátor? Vagyis ki volt az előző életében, ha érti mire gondolok – kérdezte kissé vonakodva a lilablézeres hölgy.

– Egész életemet egy célnak szenteltem: a kutatásaimmal emberi életet menteni, jobba tenni, elviselhetőbbé. De sajnos a veleszületett genetikai rendellenességeket még a nanorobot technológiával se tudtam kiküszöbölni. Az áttörés „agyi szintű képletét” végül egy hozzám közel álló személy fejtette meg, aki szintén beteg. Az izomsorvasdás genetikai anomáliája felemesztte a testét, de a gondolkodása példa nélküli. Brynda, a lányom olyan ötletekkel állt elő a kutatás során, amire nem gondolunk! Nélküle nem sikerült volna!

Halk tanácskozásba kezdett a meghökkenett vezetőség. Edward szinte biztos volt benne, hogy elfogadják majd a „szuper navigátorát”, mint megoldást. Végül az ezüstróka nézett egyenesen Edwardra.

– Tehát, ha jól értjük: létrehozott egy szuperembert, Bryndát, aki mellesleg a lánya, és a képességei messze meghaladják a józan ész határát. Bizzuk rá egy több milliárd dolláros bolygóközi küldetés lebonyolítását, miközben Brynda elméje folyamatosan fejlődik, aminek a következményeit, hatásait felfogni, talán megjósolni se tudjuk. Ez túlon belül kockázatos. Ha ismét elbukik a Mars-misszió, és ha nyilvánosságra kerül, akkor beláthatatlan következményei lennének az emberiségre nézve. Hays szektás nézetei futótűzként terjednek a világban, ráadásul egyes becslések szerint több követője lehet már, mint Krisztusnak. Még egy katasztrófa csak olaj lenne a tűzre, ami végleg a gyűlölet lángjába boríthatja szeretett bolygónkat.

– A történelmet a győztesek írják, és itt az újabb lehetőség! Az én módszerem a legjobb, amivel a küldetés sikere biztosítható – reflektált Edward.

– Sajnáljuk, de túllépett egy bizonyos határt! – emelte fel a hangját az ezüstös róka.

– Értem... ám mielőtt végleges döntést hoznának, szeretném ha megnéznének valamit. – Edward a vezetőség felé fordította laptopját, aminek a kijelzőjéről egy halványkék, női arc nézett rájuk a fekete háttérben.

– Üdvözlöm a vezetőséget! Brynda vagyok – szólalt meg az arc a monitoron. – Apám már bőven felvázolta a jelenlegi állapotomat és a képességeimet. De maguk mégse bíznak bennem, és ahogyan kiértékeltem: apámban se. Szeretném demonstrálni a tudásomat, amitől remélem másféle megvilágításba helyezik döntésüket a jövőre nézve. Tudom, hogy a Mars-misszió nem a bolygó köveinek, vagy az élet egykori lenyomatának vizsgálatáról szól. A MV12-es Mars-szonda tíz éve, tizenkét napja, húsz órája és három perce egy furcsa anomáliát fotózott le a Galekráterben. Eközben akkora interferencia lépett fel, ami pár másodperc után kisütötte a műhold áramköreit, de az addig lefotózott adatok eljutottak a földi irányítóközpontig. Az elemzések arra következtettek, hogy egy eddig ismeretlen energiaforrás helyezkedik el a kráterben. A további

műholdas megfigyelések és mérések igazolták, hogy nagy valószínűséggel sötét energia koncentráció hever mélyen eltemetve a vörös homok alatt. Ez volt a titkos prioritása az első misszióknak, ami kudarcba fulladt. Hays látta a fotókat, majd ördögi látomások kezdték gyötörni. Úgy vélte, hogy a sötét energia nem isteni eredetű, hanem annak szöges ellentéte. A merénylettel megakadályozta a misszió sikerességét, ezzel viszont olyan vallási lavinát indított el világszerte, amire nem volt még példa a történelemben.

– Ezek szigorúan titkos információk! – szakította félbe a kikerekedett szemű nagykutya, és megnyomta a márvány asztal alján elhelyezkedő pánikgombot.

Két másodperc múlva berontottak a biztonsági őrök, pisztollyal a kezükben, de mielőtt megszólalhattak volna hirtelen a levegőbe emelkedtek. Kezükből szinte egyszerre esett ki a fegyver, miközben fejüket bevették a nagyméretű világítótestbe, ami a plafonról világította be a termet. Ezután ájultan hullottak vissza a padlóra. A vezetőség tagjai ledermedtek. Nyakukat fojtogató érzés járta át. Ruházatukról lepattantak a gombok, mialatt kitüntetések az ölükbe hullottak. A lila blézer kettéhasadt a nő hátán, míg a pohár (amiből kortyolt pár perccel ezelőtt) szétrobant az asztalon. Az üvegszilánkok megbolydult darazsok módjára keringtek a tárgyalóteremben. Végül a halványkék arc eltűnt a monitorról, és Edward lecsukta a laptopot.

A bizottság tagjai viaszbábukká alakultak. Tekintetükre örökre ráfagyott az ijedség. Az üvegszilánkok lehullottak a padlóra, és kísérteties csend telepedett a tárgyalóteremre. Pár másodperc után megszólalt Edward mobiltelefonja, aki nehezen tudta felfogni mit is lát valójában.

Brynda tudatának tágulása hihetetlen mértékben növekedett. Végül Edward a hatodik csörrenésre összerendezte, és elővette zsebéből a mobiltelefonját.

– Halló?

– Üdvözlöm, Edward! Kyle vagyok. Felkeltette a figyelmemet a bemutatója.

– Hallgatom, Kyle! – felelte Edward zavarodottan.

– Tudja a bizottság tagjai csak bábok voltak, akiket mozgattunk ide-oda. Most már úgy látom, hogy valóban elérte őket a végzetük. Ne aggódjon miattuk, már úton a takarítóbrigád. De rátérnék a lényegre, ha nem bánja!

Edward valahogy sejtette, hogy a Nemzetközi Űrszövetség mögött nem holmi tábornokok, vagy lilablézeres elnökök állnak. A szálak felsőbb körökbe vezetnek. A föld legbefolyásosabb emberei kilétét mindig is titok övezte, és ha valamelyikük előbújt, és felvállalta a nevét, és hamarjában a lényegre tér, akkor baj van. Nagy baj.

– Szóval a Mars-küldetés eltitkolt indítékát már ismeri – folytatta Kyle –, ahogyan a lánya részletesen kifejtette. Az emberiség túlélése viszont a sötét energia „megszelídítésén” áll vagy bukik. Hays egy olyan láncreakciót indított el, ami pár éven, talán hónapokon belül elhozza az apokalipszist a Földre. Köztünk szólva: nem volt nehéz dolga, hiszen kiapadóban a Föld energiakészlete. Ezt már régóta érzi a társadalom, hiszen a megélhetés még legfejlettebb országokban is problémát okoz. Ráadásul valami dolog, valami gonosz, valami sötét esszencia befészkelte magát az emberi elmék milliárdjaiba. „Testvér testvér ellen fordul!” – ahogyan említi a Biblia. Talán a túlnépesezés, talán a természet bosszúja, esetleg Isten haragja? Csak találgatunk, és ezért nincs sok időnk. A pénz már nem számít. Ha még mindig szeretné megmenteni az emberiséget, most megteheti...

LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

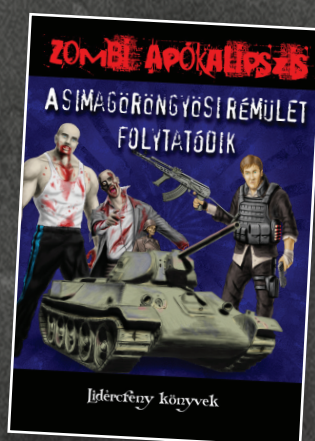
Olvasnál valami olyat, ami horror, de mégis szellemesen szórakoztató?

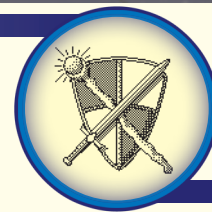

Akkor a
simagöröngyösi zombi apokalipszis
neked szól!

A két kötetes antológia
ingyenesen,
több formátumban letölthető:

<http://www.zombiapokalipszis.hu>

Erdős Sándor

Egy éjszaka a könyvtárban

Nagy, ódon épület adott helyet a Dream megyei könyvtárnak, melyet sűrűn látogattam mérhetetlen tudásszomjam oltása céljából. Ezen a szürke, esős őszi napon is, mikor meglepő történetünk játszódik, a könyvtárba tartottam, felhajtva kabátom gallérját, hogy a szemerkélő esőcseppeket a szél ne fújja a nyakamba.

Szerettem ezt a könyvtárat, mert megőrizte a múlt sok lenyomatát, amit az új építésű neonfényvel káprázatosított hasonló létesítmények már elveszítettek. Az épület maga is régi volt, oldalsó falán repkény futott fel, a belső berendezése ódivatú könyvszekrények és olvasópultok labirintusának tűnt. Találtam néhány, az emeleti olvasóteremben helyet foglaló üveges könyvszekrényben olyan ritkaságokat is, melyeket talán sehol máshol nem foghatnák a kezeim közé. Ezen a napon is oda igyekeztem egy ritka, misztikummal foglalkozó tanulmány olvasását befejezni, melyet már néhány alkalom óta olvasok.

Amint beléptem a könyvtárba, azonnal megcsapott az a semmi mással össze nap téveszthető illat, ami a legjobb illat volt számomra, amit csak ismertem. A porosodó könyvek és sárguló papír savanyú szaga volt ez. A termekek hagyományos izzókkal ellátott karos világítótestek borították félhomályba, ami egy kis meghittséget kölcsönzött a helynek. Halkan köszöntem, bár nem láttam senkit sem a főteremben. Ez is a könyvtár különlegessége volt, csak néha-néha találkoztam az itt dolgozó könyvtárosokkal, akik mindig kedvesen mosolyogva üdvözöltek, de mintha itt sem lettek volna, olyan gyorsan el is tűntek valamelyik olvasóterem mélyén.

Levettem a kabátomat, majd kifordítva a karomra fektettem és felmentem a lépcsőn az emeletre, ahol titkos kis zugom volt található. Egy pici olvasóterem nyílt a folyosó végén szinte láthatatlanul, ahol egy kényelmes fotel és egy kis asztal állt a könyvszekrényektől ölelve. Itt szoktam a világ elől elbújni és utazni a képzelet országába az olvasás révén. A kabátot a falon lévő fogasra akasztottam, majd a várakozástól remegő kézzel megkerestem a könyvet, aminek az olvasását ma szerettem volna befejezni. Kényelmesen elhelyezkedtem a fotelban és olvasni kezdem a művet.

Valószínűleg elbóbiskolhattam, mert arra riadtam, hogy nagyot dörren a bejárat hatalmas külső ajtaja, ami napközben mindig nyitva volt, és kulcsok csörögnek a földszinten. Először nem is tudtam a hangokat mire vélni, de amikor a lámpák is elaludtak és csak az ajtók feletti biztonsági izzók adtak egy kis fényt, már sejtettem mi történhetett. A könyvtár zárásakor nem vették észre, hogy itt vagyok, és bezártak az épületbe éjszakára. Tulajdonképpen nem történt nagy baj, hiszen nem vár senki és az időt is kellemesen el tudom majd ütni, na de mégis.

Hogy megbizonyosodjak a sejtésemről lebotorkáltam a földszinti nagy terembe és a bejárat ajtóhoz siettem.

Ahogy sejtettem zárva volt. Erőtlenül kiabálni kezdtem, hogy itt vagyok, de egyrészt senki nem hallhatta, mert a könyvtárban megszokott hangerővel tettem ezt, másrészt az ajtók olyan vastagok voltak, hogy ha kiabáltam volna, sem jut ki hang rajtuk.

Elbotorkáltam a félhomályban a mosdóba és ittam a csapból egy kis vizet az első ijedség okozta sokkra, majd számba vettem, mit is tehetnék most. A könyvtárban sem ital-, sem ételautomata nem volt, tehát a mosdóban található víz lesz az italom és ételem is reggelig.

Miután ittam eleget, elindultam vissza az emeletre, hisz kis zugomban ott a kényelmes fotel és a könyv. Miután felértem, és a folyosón az olvasóterem felé lépdeltem, kis nyikorgást hallottam magam mögött, ezért megfordultam. Egy idős, szakállas férfi állt egy másik, a folyosóról nyíló olvasóterem ajtaja előtt mosolyogva. Meg kellett volna ijednem, de olyan tiszta tekintetű és mosolygós volt az idős úr, hogy azonnal szimpátiát éreztem az irányába. Gondoltam, hogy csak az éjjeliőr lehet, hiszen sok értékes kötetet őriznek az épületben.

– Jó estét! Tudna nekem segíteni? – fordultam felé a kérésemmel.

– Természetesen, hiszen azért vagyok itt – mondta és felém nyújtott egy érmét. – Tegye el és jól figyeljen, hová megy – mondta.

Átvettem, és ahogy rápillantottam, egy nyitott könyvet láttam a fényesen csillogó érmén. Szerettem volna megköszönni és a segítségét kérni, de mikor ismét felnéztem, már nem láttam sehol az öreget. Odasiettem az olvasóteremhez, ahol az előbb még állt és bekukkantottam az ajtón, amin „Ifjúsági olvasmányok” felirat állt. A félhomályos teremben először semmit sem láttam, de ahogy szemem kissé hozzászokott a sötétséghez megláttam egy alakot a legutolsó könyvszekrény mellett. Közelebb léptem, és már pontosan kivettem az alakot. Papagájjal a kampóban végződő karján egy féllábú, félszemű kalóz állt ott. Teljesen úgy nézett ki, mint ahogy a kalózregények illusztrációin szokták ábrázolni őket.

– Elmúlt már a farsangi szezon öreg! – szoltam oda teljes hittel meggyőződve arról, hogy az éjjeliőr szórakozik velem.

Amit válaszolt, abból egy kukkot sem értettem, egy számomra teljesen ismeretlen nyelven karattyolt valamit majd köddé vált. Szó szerint köddé vált, az egyik pillanatban teljes valójában állt előttem, majd köddé vált, aminek nyitott könyvhöz hasonló formája volt. Mikor a köd is eloszlott nem volt már ott semmi sem. Ilyent én még nem pipáltam, konstatáltam és bepillantottam a könyvszekrény mögé is, mert tudom vannak ügyes bűvésztükkök is, de nem volt ott senki.

– Uff, sápadt arcú testvérem! – hallottam a hátam mögül, mire azonnal megfordultam.

Egy indián törzsfőnök állt ott teljes harci díszben, fején tolldísz, kezében harci bárd.

– Sajnos uffni nem tudok, esetleg kutyában – szóltam oda, mert már bosszantott kicsit, hogy valaki így szórakozik velem.

Nem igen érthette a humoromat, mert rézszerű bőre még vörösebb lett és hajításra emelte a kezében tartott harci bárdot. Önkénytelenül is arcom elé kaptam a kezemet védekezéséppen, mikoris ez az alak is ugyanúgy nyitott könyv alakú köddé vált, mint a kalóz, majd eltűnt.

Na, akkor jutottam el odáig, hogy kicsit gondolkodjak is. Tehát itt maradtam éjszakára egyedül, és egy szimpatikus öregember adott egy érmét, amin nyitott könyv szerepel. Utána mindenféle alakokat látok, akik, mielőtt fizikai interakcióba lépnének velem, nyitott könyv formájú köddé válnak, majd eltűnnek. Tehát, így elmélkedtem, most az Ifjúsági irodalom szekcióban vagyok, ahol meg-elevenednek a regények hősei és mielőtt akár hozzámérinthetnének, köddé válnak, valószínűleg az érme hatására. Hogy elméletem helyességéről meggyőződjek, úgy döntöttem átmegyek egy másik szekcióba is.

Kimentem a folyosóra, lementem a lépcsőn és balra fordultam a „Művészet” feliratú terem felé.

Mikor a terembe beléptem, egy reneszánsz ruhába öltözött, hosszú hajú férfi festett éppen egy fatáblára, amin felismerni véltem a Mona Lisa jellegzetes formáját. Majd, miután köddé vált, egy rizsporos parókás ember orgonajátékában gyönyörködhettem néhány pillanatig.

Mint a gyerek a vidámparkban, úgy éreztem magamat, míg teremről-teremre sétálva találkozhattam olvasmányaim

hőseivel. A gyermekirodalom terében láttam Hófehérkét, ahogy a hét törpével esznek egy asztalnál, és rengeteg mesehőst, akikre régi olvasmányaimból oly jól emlékeztem. Némely termet azért kerültem, mert szörnyűségeket nem szívesen láttam volna, de így is remekül telt az idő.

Mikor már a fáradságtól alig tudtam járni, úgy döntöttem, hogy pihenek egy kicsit az emeleten lévő zugban, a fotelben. Felmentem a lépcsőn, belezuhantam a fotelbe és szinte azonnal mély álomba merültem.

Reggel, arra ébredtem, hogy hangokat hallottam a földszintről, ezért kidörgöltem az álom maradványát a szememből, és a mosdóba mentem megmosni az arcomat. „Ilyen különös álmom régen volt, mint a ma éjszakai” – gondoltam, miközben az arcomat mostam. A különös csak az volt, hogy az álmoképek olyan tiszták voltak, mintha valóban megtörtént volna, hogy regények és mesék szereplői elevenedtek meg előttem.

Mikor összeszedtem magam, és felvettem a kabátomat, lementem a földszintre, hogy végre távozzak a könyvtárból. Mosolygós szemű könyvtáros hölgy köszönt nekem jó reggelt. Vélhetően észre sem vették, hogy az éjszakát az épületben töltöttem.

Kiléptem a hűvös őszi reggel uralta utcára, és próbáltam különös álmomat kiverni a fejemből. Nagyon hideg szél fújt, ezért zsebre vágtam a kezeimet, mikor a jobb zsebemben az ujjaim egy érmére fonódtak. Kivettem a zsebemből az érmét, és csodálkozva néztem az érmén látható nyitott könyvre.

MEGSZÓLAL AZ ALKOTÓ

Kedves alkotónk!

Novemberben lesz húsz éve, hogy elindult a Lidércfény Online kulturális magazin. Ebből az alkalomból egy dokumentumfilm-sorozatot forgatunk **YouTube csatornánkra**. Azonban nem értük volna el ezt az évfordulót, ha te nem vagy.

Ezért arra gondoltunk, téged is megkérdezzük, neked is megadjuk a lehetőséget arra, hogy néhány percben elmondd:

- Hogyan találtál ránk, miért kedvelted meg az oldalt, a közösséget?
- Mit jelent neked a Lidércfény?
- Szerinted miért jó, hogy mi vagyunk?

Válaszaid felveheted sima hanganyagként, ehhez, ha szeretnél, csatolhatsz magadról fotót. Videóra is rögzítheted, ha úgy gondold, és van rá lehetőséged. Mindezt akár egy mobiltelefonnal is elkészítheted.

Természetesen nem csak jelenlegi, de volt alkotóink gondolatait is örömmel fogadjuk. A felvett anyagokat október 15-ig várjuk e-mailben az **info@lidercfeny.hu** címünkre.

Köszönjük együttműködésed! Felvételre fel!

Kapitány

Mihály bácsi és a ghoul

Már közeledett az alkonyat, de Mihály bácsi még mindig kint dolgozott a városszéli kiskertjében. Sok munkája volt a száraz és meleg nyári időjárás miatt. Kezében műanyag locsolócsővel járta végig kedves növényeit: meglocsolta a málnabokrot, a szedret és persze az édes gyümölcsöket bőven termő szilva- és barackfákat is. Elektromos Pedrollo szivattyúja megbízhatóan szállította a locsoláshoz szükséges vizet a kerti kút mélyéről.

Locsolás közben Mihály bácsi azon a különös történeten gondolkodott, amit szomszédja, Pista bácsi mesélt az előző nap. Pista bácsinak szintén volt egy zártkertje a közelben, és nap mint nap kibiciklizett ide, hogy elvégezze az évszaknak megfelelő kerti munkákat. Pista bácsit általában mindenki nyugodt embernek ismerte, de néhány nappal ezelőtt feldúltan, örült tempóban tekert el Mihály bácsi drótkerítése mellett a kiskertek között kanyargó földúton, még csak rá sem köszönt, pedig általában minden este váltottak néhány szót, sőt, nem egyszer még egy-egy kupica szilvapálinkát is megittak együtt valamelyikük hétfégi háza előtti padon üldögélve. Következő nap, amikor újra találkoztak, Mihály bá megkérdezte, hogy mi volt az oka ennek a sietségnek.

– Ghoulok járnak a kiskertek között! Tegnap megtámadott az egyikük, alig tudtam előle elmenekülni! – mondta Pista bácsi.

– Furcsa idők járnak manapság – dörmögte válaszul bajusza alatt Mihály bácsi.

Mihály bá nagyon utálta a ghoulokat. Régebben, amikor még biztonsági őrként dolgozott egy ócskavastelepen, sokszor meggyűlt a baja a ghoulokkal. A telep mellett terült el egy ősi temető. A ghoulok valamiért rendszeresen átmásztak a magas kerítésen, és a fémkupacok között csoszogtak céltalanul ide-oda. Az itt szolgálatot adó őrök sokszor csak lőfegyver használatával tudtak velük elbánni. Hogy a kiskertek között mit keresnek, azt csak a jó Isten tudja – gondolta Mihály bácsi.

Néhány percig gondolataiba merülve simogatta hosszú fekete szakállát, majd látva, hogy a nap már lemenőben van, úgy döntött, hogy ideje hazaindulni, a felesége már biztos várja otthon a vacsorával. Lekapcsolta a villamos szekrényben a kismegszakítót, majd rázárta a lakatot a szekrényre. Odasétált a telken lévő házikóhoz, és belépett az ajtón. Az épület egyetlen helyiségének közepén rozoga székekkel körülvéve ott állt egy régi asztal. Mihály bá itt megtalálta kedvenc csemegéjét: egy üveg zamatos akác-méz. Kinyitotta az üveget, és éppen elkezdte nyalogatni a finom édességet, amikor hirtelen egy furcsa, hörgő hangra lett figyelmes.

Kilépett az ajtón, és egy jól megtermett ghoullal találta magát szemben! A szörny gondolkodás nélkül rávetette magát Mihály bácsira, de ő egy erőteljes mozdulattal ellökte magától támadóját. Fegyvert keresve nézett körül, de sajnos csak egy kapa akadt a kezébe. Teljes erejéből odasuhintott a kapával a ghoulra; a hatalmas csapás megszire repítette az élőholt borzalmat. A ghoul hörgött, Mihály bá pedig mély hangon ordított válaszul.

Egy ideig farkasszemet néztek egymással, majd a ghoul ismét támadásba lendült. Mihály bácsi megpróbált kitérni előle, de nem sikerült teljesen jól a mozdulat: a szörny mocskos karmai végighasították a karját. Az öreg tudta, hogy ennek fele se tréfa, ezért beugrott a kis házba, és gyorsan magára zárta az ajtót. A fali szekrényben lévő elsősegélydobozból elővett egy doboz Betadine oldatot, és alaposan kifertőtlenítette a sebet.

A szörnyeteg eközben folyamatosan hörgött, és karmaival kaparta az ajtót, félő volt, hogy hamarosan be fog törni a házikóba. Búzós lehelete már közletről érte a bent rejtőző öreget.

Mihály bácsi ekkor elvesztette türelmét.

– Na ebből elég volt! – ordította félelmetes hangon.

Felkapta az asztalon lévő üveget, és egy mozdulattal kinyalintotta a még benne található mézet. Ezután énekelni kezdett egy még gyermekkorában tanult, ősi navaho indián dalt. Ahogy az öreg a dal végére ért, megkezdődött az átváltozás.

A folyamat gyorsan zajlott le. Mihály bá emberi arca helyén egy ősidőkből származó barlangi medve ábrázata jelent meg. Kapáláshoz szokott ujjai helyén rettenetes karmok nőttek, teste pedig óriásira nőtt, és a kertben viselt kopottas munkaruhája helyén sűrű bunda jelent meg.

– Most véged van, te! – brummogta haragosan.

Kilökte a házikó ajtaját, és borzalmas medvekarmaival ficlikké szaggatta a helyzet megváltozását erősen limitált mentális képességei miatt fel nem fogó, és eredetileg prédának szánt támadójára ostobán bámuló ghoul.

Ekkor érkezett meg a helyszínre szomszédja, Pista bácsi, kezében egy csőre töltött Kalasnyikov gépkarabéllyal. Amikor látta, hogy Mihály bácsit nem fenyegeti már veszély, leengedte a fegyvert.

– Hallottam, hogy kiabálsz, azt hittem, hogy valami baj van! – mondta Pista bácsi.

– Volt is, de most már nincs – dörmögte Mihály bácsi, és elkezdett visszaalakulni a megszokott emberi formájára.

– Erre az izgalomra akkor inni kell egy pálinkát! – vetet fel Pista bácsi.

– Vagy akár kettőt is – helyeselt Mihály bácsi.

És végül így is tettek.

Tumicz Krisztina

Sose lesz dél

– Tengelytörés – mondja a srác, bár még sosem tapasztalt ilyet.

A holnap déli családi összejövetelre a barátnőjével éjfél után Denverbe indultak, egy elhagyatott mellékúton, aminek az aszfaltját felszaggatta a csapadékos időjárás erőzítője. A kocsni kereke befordult az egyik kátyúba és az autó nagyot zökkenve megállt.

– Szerinted valaki erre jön és segít nekünk? – kérdi riadtan a lány.

– Szerintem nem.

A lány szeméből folyik a könny. Reszket. Mindig is félt a sötétben. Most meg egy elhagyatott úton ragadt az éj közepén.

– Nyugi! – igyekezik biztatni a srác.

Kiszállnak az autóból. A srác átöleli a reszkető lányt. Nyugalom, súgja a fülébe, miközben végigfuttatja a tekintetét az országút mindkét irányába, majd az árokszél melletti fás részeket figyeli. Órák telhetnek el, mire erre jön valaki, gondolja. Kirázza a hideg, de erősnek kell látszania. A lány miatt.

– Valami jön – mondja a lány. – Egy közeledő autót hallok.

A srác nem felel, inkább a motorhangot kémleli. Megállapítja, hogy attól hangosabb, hogy autó legyen. Kézen fogja a lányt és az úton elindulnak a hang irányába. Reflektorokat látnak. Egy kamionét. A fény erősödik. Már egészen közelükbe ér, amikor a sofőr észreveszi az úton sétáló fiatalokat. Fékez, azután megáll, és kiszáll. Ránéz a lányra, majd megkérdezi:

– Mit csináltak éjjel idekint?

– Nem volt sima az út – feleli a srác a kamionosnak –, és kátyúba hajtottunk.

– Klasszikus hiba ezen az úton – mondja lassú, lomha léptekkel közeledve feléjük a sofőr.

A lány mélyeket szív a levegőből. Kezd lenyugodni attól, hogy valaki mégis erre jött, és nem kell az egész éjszakát idekint töltenie.

A kamionsofőr megáll a fiatalok előtt. A reflektor fényében jól megvizsgálhatják a negyvenes évei közepén járó természetes férfit. Az a fajta, akinek az arcáról nem lehet leolvasni a gondolatait, állapítja meg magában a srác.

– Ugorjatok be! – mondja a kamionos. – Beviszlek beneteket a városba.

A srác és a barátnője megkönnyebbülten beszáll a kamionba, a srác ül középen. Bizony az ilyet klasszikus hibának nevezik, mikor az ember azt hiszi, kisétál a bajból, majd önként bemegy a pokolba.

A kamionos sebességbe rakja a váltót, és az ülések rúgója lök egyet a fiatalok segge alatt, amikor a nagy monst-

rum megindul. Már elhaladtak a fiatalok lerobban kocsija mellett amikor a kamionos viselkedése nyugtalanító érzéseket kelt a lányban. Néma. Valamin csendben töri az agyát, miközben szeme kintartóan szondázza a kulcstartón himbálózó plüssfigurát.

A kamion beveszi a kanyart. A sofőr nem spórol a gázzal, mire az utasok feszülten az útra koncentrálnak. A sofőr ránt egy nagyot a kormányon majd beletapos a fékbe.

– Francba! – kiáltja. – Lehet elmozdult a rakomány – hunyorog a visszapillantó tükörbe, de a sötétben semmit nem lát. Megböki a srác vállát. – Hozd a zseblámpát és világíts a rakományra! Megnézem, hogy minden rendben van-e vele.

– Oké – mondja a srác és kiszáll.

Előre megy, rávilágít a kamion rakományára. Kiugrik a kamionos is, és a fülke mögül kihúzza a feszítővasat, és a sötétben a magasba tartva a srác mögé lép. Lesújt rá. A fiú felkiált. A barátnője megijed a hang hallatán, de semmit nem lát, hiába les hátra. A kamionos a vassal tovább üti a földre rogyott fiú fejét, háromszor-négyszer. Miután meggyőződik róla, hogy a srác meghalt, visszasetál a fülkéhez. A feszítővasat visszateszi a helyére, és beszáll a kamionba. A lány rémülten megkérdezi, hogy:

– Mi volt ez? Valaki sikított.

A kamionos rámosolyog a lányra, ami nem nagyon vall rá.

– Én nem hallottam semmit – mondja.

De a lány most már hisztérikusan állítja, hogy:

– Én hallottam, sikított, és hol van a barátom? – kérdi.

– Hazudtam! Ne keresd azt a szemét alakot! – feleli a kamionos, miközben a biztonsági zárral bezárja a kamion ajtajait – Most már csak az enyém vagy!

Úgy tíz perc múlva a kamion egy elhagyatott bekötőnél lekanyarodik az útról, és félreáll. Ketten ülnek a fülkében az egyikük sír. A férfi kirángatja a remegő lányt a földre.

– Gyorsan végzünk! – ígéri a lánynak, de az ellenáll.

Teljes erejével küzd a nála sokkal erősebb karok szorítása ellen. Beleharap a férfi arcába, amikor az letépi róla a ruhát és túl közel hajol a szájához. Ezzel feldühíti. A kamionos kést ránt. A lány torkához nyomja.

– Megmozdulsz, elvágom a torkod – mondja a lánynak jéghideg hangon.

A lány elnémul. Hang nélkül csorognak az arcán a könnyek miközben a férfi megerősököl, majd miután végez vele, egy mozdulattal elmetszi a torkát. Feláll. A lány széttépett pólóját végighúzza a kés pengéjén. Felöltözik. A tetemet begörgeti az útszéli bozótosba. Visszaül a kamionba és tovább megy Denver felé.

Xenothep Infernopolis

A nevem David Jones.

Itt ülök az autóban az Új Földek határán, vagy közismertebb nevén a 123-as elkerülő gyorsforgalmi leálló sávjában, egy átlagos naplemente utolsó fénylobbanásainak színjátékát figyelve. Egy jelentéktelen újság fotóriporter munkatársaként dolgoztam valaha; megvolt még az igazolványom, ennek segítségével jutottam be magánterületekre a mai napig is. Még mindig újságírónak adtam ki magam, többnyire persze a kontinens túlsó oldalán székelő irodákat nevezve meg munkahelyemként. Az egyszerű emberek, akiknek a tulajdonában történtek azok a jelenések, amik engem érdekeltek, mindig elfogadták ezt, sosem feltételezték, hogy más vagyok, mint akinek mondom magam.

Az autó jobb oldali ablakán kitekintve, a szalagkorláton túl egy csenevész bozótos halódó ágai közt rálátok a szélesen elterülő szántóföldre. Az úttól kelet felé emelkedni kezd, körülbelül kétszáz méternyire felfelé pedig egy düledező fabódét látok. Maga a föld elhanyagoltnak tűnik, évtizedek óta nem vetettek ide semmit. A gaz meglepően ritka rajta mégis.

Tettem egy látogatást a helyi földhivatalban, ahol némi készpénz fejében hozzájuthattam az itt elterülő parcellák légi felvételeihez és rajzaihoz. Természetesen semmi érdekes nem látszik rajtuk, sem a folyómeder, sem a rajta átívelő híd, sem a vasútvonal, amely itt húzódott valaha. A könyvtárban tett látogatásom már hasznosabbnak bizonyult, találtam régi rajzokat, festményeket, útleírásokat, sőt, még korabeli fotókat is. A Chrysalis Village-i vasútállomásról (most már csak Chrysvill-nek hívják a települést), az átadási ceremóniáról, magáról a vonatról, ami ezen a vonalon közlekedett majdnem száz éve Chrysalis Village, és Green Valley között. Század eleji öltözék, kalapok, integető tömeg, és egy hatalmas, újonnan csillogó gőzmozdony. Jól látszik a sorozatszám: A-24561. Végigkövettem a vasútvonal minden nagyobb eseményét az átadástól a körülbelül hatvan évvel ezelőtti üzemen kívül helyezésig, amikor is a 123-as elkerülő új szakasza kiváltotta a fölöslegessé vált vasútvonalat. Negyven éven keresztül minden fennakadás nélkül hordta az utasokat, és a szállítmányt az A-24561-es két személyszállító kocsival, két szálfaszállító szerelvényvel, valamint egy olajtartály kocsival. Kisebb problémák persze adódtak; a '26-os áradás meggyengítette a folyó felett átívelő hidat, ezt javítani kellett, vagy a '36-os vihar, amelyben pár öregebb fa a sínekre dőlt. Ám a leírásokban soha nem szerepel katasztrófa vagy halálesettel járó szerencsétlenség. Az A-24561-es működőképes, de elavult, ezért lenyugdíjazták. Most New Hill közlekedési múzeumának egyik büszkesége. A néhai Green Valley megállóból felszedték a síneket, és azokra telepítették a szerelvényt az épületben. Fényesre suvickolva, leolajozva, újrafestve áll ott, és soha

többé nem gurul már a pályán. A folyót, amit egyszerűen csak Green Rivernek hívtak, a 123-as építése miatt elterelték dél felé majdnem a forrásánál, így az eredeti folyómeder kiszáradt, és az erózió következtében lassan kezdett eltűnni.

Kiszálltam autóból, nyújtózkodtam, majd megkerültem, és a szalagkorláthoz állva beélesítettem fényképezőgépet. A mögöttem lenyugvó nap utolsó sugarai lángvörösbe borították a földet, ami misztikussá varázsolta a tájat. A kép elkészülte után elmosolyodtam.

– Valami mégis robog még az éjszakában, igaz...? – kérdeztem félhangosan.

Ezért vagyok itt. Ennek a földnek a tulajdonosa tizenkét évvel ezelőtt hunyt el, örökösök hiányában így visszakerült Chrysvill önkormányzatának tulajdonába. Nem kell kerítést másznom, se engedélyekért folyamodnom, egész egyszerűen besétálok, és szembenézek azzal, ami hitem szerint itt van. Amikor a vasút megszűnt, az önkormányzat áruba bocsátotta a környező földeket. Ez a 24-es parcella, az utolsó föld, amelyet északról a néhai Green River kiszáradt medre határol, nyugatról a 123-as, keletről a 46-os elkerülő, délről pedig a következő, szintén gazdátlan föld.

Mélyet lélegeztem, aztán megfordultam, és felkaptam a hátizsákomat a hátsó ülésről. Felcsatoltam övtáskámat is, aztán benyomtam a műszerfalra az elakadásjelzőt, és lezártam járművem. Körülnéztem, megvártam, míg kiüresedik kissé az autópálya, aztán átmásztam a szalagkorláton, és a bozótosba vettem magam. Tíz percnyi harc után keveredtem a túloldalra, ott letérdeltem, és végiggondoltam újra mindent. Hátizsákomba egy több napos túra összes fontosabb kellékét bepakoltam, úgy mint viharsátor, élelem, takaró, mellényzsebeimben iránytű, két térképvázlat, egy erős fényű elemlámpa, cigaretta, öngyújtó, övemen egy túlélőkés, övtáskámban pedig az Mp3 lejátszó, és a GPS. A lejátszó több órányi hangfelvételt tartalmazott, amiket kazettákról digitalizáltam, és örültem neki, hogy a csúcstechnika modern vívmányaival rendelkezem. Nagyban megkönnyítette a pár grammos szerkezet a terepmunkát, ahelyett, hogy vagy húsz audiokazettával csörögtem-zörögtem volna itt...

Feltettem a homlokomra a LED-es fejlámpát, és felvettem az ultrakönnnyű fejhallgatót. A felvétel egy tizennégy évvel ezelőtti expedíció egész hanganyagát tartalmazta; egy hasonló lázban égő riporter készítette őket, mint én. Jó részét pont itt rögzítette a 24-es parcellában. A kazettákhoz igen kalandos úton jutottam hozzá, mondhatni a vakszerencsének köszönhetően. Még régebben Chrysvill-en keresztül hajtván megálltam egy főútmenti kis étkezdében késő este, ahol egy rossz külsejű fiatal fiú ajánlotta megvételre őket. Egy koszos vászonzsákban nyújtotta felém, és állította, hogy értékét a megtalálás körülményei adják.

Magánemberként csak mosolyogtam volna az egészen, de riporterorrom zsákmányt szimatolt. Különben sem árulta sokért; fizetnem kellett a vacsoráját. Elmondta, hogy a zsákot az út mentén találta, a 24-es parcella mellett. Nyilván évek óta ott heverhetett. Benne volt a diktafon is, amivel a felvételek készültek, persze használhatatlan állapotban. Ám a ráragasztott matrica szerint tulajdonosa egy bizonyos E. Wood volt. A név túlságosan ismerősnek tűnt ahhoz, hogy elfelejtsem a dolgot, így ráálltam az alkura. Otthon aztán a szerkesztőségi archívumot átböngészve rátaláltam hamar. Mr. Elliot Wood a földöntúli dolgok megszállott kutatója volt, és rögeszmésen kitartott azon hite mellett, hogy a kísértetek világa közelebb van, mint gondolnánk. Egy közepszerű bulvárlapnak dolgozott, de mivel lassacskán már semmilyen témában nem publikált ezen kívül, így menesztették. Az utolsó hivatalos információ róla annyi, hogy felkeresett egy médiumot, név szerint Daniel Murdock-ot, akivel közösen valamilyen titokzatos vállalkozásba fogtak. Mindketten pontosan tizennégy évvel ezelőtt tűntek el. Földi maradványaikat ezeken a földeken találták meg egymástól mérföldnyi távolságban. A holttestek bomlásának előrehaladottsága miatt a halál körülményei és okai nagyrészt tisztázatlanok maradtak. Hogy akkor miért nem találtak rá arra a vászonzsákra, az örök rejtély marad. Felszerelésük nagyrészt a közelükben hevert, de írásos feljegyzést a nyomozók nem találtak. Ha nem tévedek, akkor per pillanat én vagyok az egyetlen ember a Földön, aki többet tud mindenki másnál, kivéve persze Mr. Wood-ot, és Mr. Murdock-ot, de ők sajnos már nem mondhatják el. Amiket Wood a szalagokon rögzített, azok pedig az idő viszontagságainak kitett hanghordozók állapota, és maga az eredeti felvétel készítés közbeni rossz feltételeinek köszönhetően sajnos nagyrészt érthetetlenek. Az első tizenvalahány szalag a könyvtárbeli kutakodásuk, rengeteg archív felvétel, amiket gondolom Chrysvill-ben vettek fel. Engem az utolsó kazetta tartalma kavart fel, így ennek a kidolgozására áldoztam a legtöbb időt. Bármennyire igyekeztem is, nagyon keveset tudtam megmenteni a felvételtől.

A lejátszót normál hangerőre állítva indítottam a lejátszást, így a környezeti zajokat is hallhattam, és a felvétel is tisztán érthető maradt. Digitalizálás közben címkékké láttam el a fájlokat a könnyebb azonosíthatóság miatt, most kikerestem a „Belépés” címűt, és elindítottam. Wood hangja eleinte fiatalosan, energikusan cseng a felvételeken, mondanivalóját logikusan, érthetően közli, ám ez a későbbiekben egyre kevésbé jellemző.

Wood: – ...oda is késő este érkeztünk, de én már égtem a tettvágytól, fiatal barátom nem különben, így most itt kutyaagolunk a sötétben, elemlámpáink fényénél tájékozódva. Rémlik, hogy feljebb... (statikus zöreje) ...a bódé üresen áll már évtizedek óta nyilván...

Szüneteltettem a lejátszást, amíg odaértem a bódéhoz, ott újra elindítottam.

Wood: – ...A túloldalán még kicsit emelkedik, a domb gerincég. Gyönyörű időnk van szerencsére, az égbolt tiszta, és a telihold erőteljes ragyogásában fürdik a sejtelmes éjszakai táj. Dan azt mondja... (statikus zöreje) ...de persze, ha csak az újságcikkekben leírtakra támaszkodunk, soha nem lépünk előre. Fantazmagória, teóriák, kísértetsztorik, zagyvaság az egész,

bár... (huppanás hangja a felvételen, tompa szitkozódás) ... Dan, nem tudnál szólni...? (távoli, érthetetlen beszéd) ...Persze, hogy van lámpám, az ég megáldjon! Csak nem figyeltem... Hol is tartottam...? Ja igen, a vonat. Végignézttem minden dokumentációt ezzel kapcsolatban, sehol nem említik, hogy az itt áthaladó szerelvényt bármilyen nagyobb szerencsétlenség érte volna. Nemsoká elérjük azt a helyet, ahol valaha a sínpár húzódott, már nagyon... (statikus zöreje) ...Különös látvány. Az eltelt hat évtized szinte nyom nélkül eltüntette az emberi kéz nyomait. Dan azt mondja, ha nem tudná, mit kell nézni, soha nem találta volna meg a...

Megálltam, és kissé hangosítottam.

...pedig itt van, valóban. Ha az ember észak felé fordul, pont a híddal egy vonalban, megfelelő fényviszonyok mellett valóban észrevehető, hogy hol is húzódott a töltés. Mintha ott világosabb sáv lenne a talajon. Úgy gondoltam, elsétálunk a hídig, addig is... (statikus zöreje, aztán halk sípolás)

Ismét megállítottam, és előhúztam a GPS-t, meg a térképvezetőket. Kicsit jobbra tértem a tervezett iránytól, de kis kóválygás után végül megtaláltam azt a pontot, amiről Wood beszélt. Igyekeztem minden részletében a beszámolóhoz igazítani a körülményeket, hogy megközelítőleg ugyanazt láthassam, mint ők ketten. Türelmetlenül bár, de megvártam a dátumot, a megfelelő napszakot, még a teliholdat is. Amint felpillantottam, szinte azonnal feltűnt a talajon a világosabb nyomvonal, elmosolyodtam. Pontosán tizennégy évvel ezelőtt Wood éppen ezt látta, mint én most. Az A-24561-es nyomvonala az azóta sokszor megtépázott földön. E szerint egy vonalban vagyok most a híd roncsaival, és ha elindulok észak felé, követve a beszámoló utalásait, akkor nemsoká meg is találom. Az elemlámpát a kezemben tartottam, de semmi szükségét nem éreztem, hogy felvillantsam, a terep könnyen járhatónak bizonyult. Könnyed sétatempót vettem fel, és a történetre koncentráltam. Wood egy helyi legenda nyomán jutott ideig. Hosszas kutatómunkával kiderítette ugyanazt, amit én is, mindent tudott az A-24561-esről. De sem őt, sem pedig engem nem az a szerelvény érdekelt. Az itt gazdálkodó farmer bejelentése nyomán alakult ki a legenda. Egy nap meghibásodott a traktor, amivel dolgozott, és a javítás késő éjszakába nyúlóan elhúzódott. A traktor az A-24561-es nyomvonala közelében robbant le, egészen a föld északi felében, majdnem a folyómedernél. Elmondása szerint már éppen azon volt, hogy hagyja a munkát aznapra, és készülődik haza, amikor különös, halk pattogás töltötte meg az éjszakát. A hang mindenhonnan jött, és sehonnan sem, meghatározhatatlan rossz érzést keltett benne, míg fel nem ismerte, hogy ez a sínek hangja. A vasútvonal ad ilyen hangot, amikor közeledik rajta a szerelvény. Alig pár másodperc után már hallani vélte a gép robaját is távolian; eltávolodott a traktortól az út felé, próbált rájönni, honnan jöhet ez a hang, amikor a semmiből vad szélroham rontott rá, a pattogó hangból csattogás lett, és a következő pillanatban pedig tőle alig három méternyire iszonyú sebességgel robogott elő a híd irányából egy hatalmas sötét tömeg. A rettegéstől benuktan állt ott, és nézte, amint a pokoli mozdony elvágtat előtte, számtalan fekete szerelvényt vontatva, felkavarja a föld porát, beterítve őt a kiszaggatott fűcsomókkal, és kavicssal, percekig tartó örült káoszba taszítva az

éjszakát, aztán ugyanolyan hirtelen, ahogy érkezett, elshant előtte az utolsó kocsi is, a szélroham elcsendesült, és ő ott maradt a sápadt holdfényben egyedül. Nem látta, hogy a szerelvényeken lett volna lámpa, még az első vonatómozdonyon sem, de megítélése szerint ilyen gépeket sehol nem gyárthattak. Az akkori idők robusztus dízel vontatói nem vehették volna fel a versenyt ezzel a szörnyeteggel, amelyet legalább hat méter magasra építettek, viszont ugyanolyan szélesnek tűnt, mint egy normál mozdony, így szinte karcsúnak hatott a felépítménye.

A farmer eleinte félve mesélte csak, mit látott azon az éjszakán, majd amint a dolognak híre ment, és egyre nagyobb volt körülötte a felhajtás, elkezdte kiszínezni a történetet, büszkén mutogatta az idevetődő kísértetvadászoknak a nyomvonal feltételezett helyét, meg a pusztta földet, vagyis tulajdonképpen a nagy semmit. De mivel fizettek neki ezért, bárkit szívesen beengedett a birtokának ezen részébe. Persze, mivel hosszú ideig nem történt semmi érdekes, a történet legendává vált, amit hosszasan lehetett mesélni esténként. Elmaradoztak a kísértetvadászok, a turisták, már maga a farmer is úgy gondolta, talán a fáradtság tréfálta meg. Ám aztán egy éjjelen valaki megállt a leállósávban könnyíteni magán, és elmondása szerint a föld felől egy irdatlan gépezet hangját hallotta. Bemászott, és felfutott a domb tetejére, mert kíváncsi lett a zaj forrására. Az általa előadott történet szinte hajszálra egyezett a farmer történetével, azzal az apró különbséggel, hogy ő az út felől látta a jelenést, így neki a szerelvény a jobb oldalát mutatta. Innentől aztán megsaporodtak az észlelések, bár látni ezután ritkán látták magát a titokzatos járművet. A hangja még számtalan éjszakán hallatszott a pusztává vált földön, és a helyiek emlétenek egy borzalmas éjszakát, amikor hallották a kísértetmozdony iszonyú kürtjét is felharsanni. E rejtély nyomába indult el a Wood-Murdock páros, és ezért vagyok itt én is. Amennyire tudom, a farmer már tizenöt évvel ezelőtt egy otthonba került, mert egészsége nagyon leromlott, ott is érte a vég rá három évre. Amikor Wood és Murdock itt járt, még élt az öreg, de már rég nem foglalkozott a tulajdonával.

Gondolataimból a terep lejtése riasztott fel. Elértem a folyómedret. Elnéztem keletnek, majd nyugatnak, de semmi különösöt nem figyelhettem meg. A hold erőteljes ragyogásában a meder éles árnyékot vetett, és a híd romjait is tisztán láttam. Elindítottam a lejátszót:

Wood: – Ha nem tudnám, hogy ez itt valaha egy erős szerkezetű vasúti híd volt, azt gondolnám, csak pár elkorhadt rönk valami faház alapjából. A folyómedret észlelni éppoly' nehéz, mint a töltést, szinte teljesen feltöltődött. A túloldalán kezdődik a nyers sziklafal, benne még látszik a régi átjáró a falak közt, amelyik Green Valleyba vezetett, de nemrég beomolhatott... Valamiféle sziklák zárják el a nyílást. De azt hiszem, helyben vagyunk. Átrágtuk magunkat a sok sületlenségen, amiket Chrysvill-ben hallottunk, és igyekeztük a rengeteg sallangból kihámozni a történet gerincét. Robert farmer mezőgazdasági vontatója egy nap a földnek ezen a részén hibásodott meg. Ő nekilátott a javításnak, ám megfelelő szerszámok nélkül ez egészen estig elhúzódott. Akkor valamiféle zörejeket hallott ebből az irányból... (a felvételen lépések zaja hallatszik, majd Daniel Murdock hangja)

Murdock: – ... Ez a nyomtáv. Ha ideállsz, és a híd felé nézel, tisztán látszik, merről érkezhett, már feltéve, hogy a kísértetvontatunk valóban a régi töltés vonalán haladt.

Wood: – Igen. Akkor kezdjük a woodoo-t! (nevetés) Dan barátom a médiumok azon kategóriájában nyújt kiemelkedő teljesítményt, miszerint képes megérezni a túlvilág egészen gyenge, apró rezdüléseit is. Ha itt kísértetvontat jár, akkor ő ezt megerősítheti. (kis szünet után) Dan, mit érzel?

Murdock: – Fázok, és éhes vagyok, ha éppen tudni akarod. Maradt szendvicssünk?... (nevetés)

Wood: – Micsoda botcsinálta szellemvadász vagy te? (nevetés)

Féltérdre ereszkedtem a nyomtávtól úgy két méternyire jobbra, tehát kelet felé, és bal kezem a talajra tettem. A hangfelvételen Elliot és Dan ugratják egymást, hallatszik egy termosz kinyitásának hangja, jókedvűen élcelődnek a településen hallott történeteken. Én nem voltam médium, és igazából nem is hittem a kísértetvontat létezésében. De valami volt itt, ami felkavarta a környéken élők fantáziáját, és érzéseit, nem beszélve arról, hogy tizennégy éve ugyanennek a rejtélynek a megoldása közben két ember meghalt itt.

Wood: – Na de fordítsuk most már komolyra a szót. Megkérlek, hogy koncentrálj, és dolgozz meg a pénzéért! (nevetés)

A felvételen itt percekig csak Murdock motyogása hallatszik, néha pedig Wood türelmetlen közbeszólása. Utána vagy húsz percig a megszokott statikus zörej, benne nagyon ritkán egy-egy felismerhető szó, mint: „... Ide!... Végig a... nem tudom, majd...” végül:

Wood: – Itt alszunk. A híd romjai mellett Dan már fel is állította a táborhelyünket. Nagyon lelkes, azt mondja, volt egy pár pillanat, amikor úgy érezte, mintha a nyomtávban melegebb lenne jó pár fokkal a talaj. Ez persze semmit nem bizonyít számomra, ő pedig nem tudta szavakba önteni tapasztalatait még. Kétszáz méter hosszan kiraktuk a mozgásérzékelőket. Sok fejtörést okozott, hogy milyen érzékenyre állítsuk be, elvégre nem óhajtok minden mezei pocok miatt felugrálni. Aztán abból indulva ki, amit a farmer mondott a szélviharról, amit a jármű kavart maga körül, minimumra állítottuk a szenzitivitást. Ez még kevés egy kutyához is talán, de egy embert, netalántán egy mozdonyt már jelezne. Dan teljesen felpörgött, ami engem is felvillanyozott, úgy gondolom, kizárt, hogy aludjunk most... (statikus zaj, tompa mormolás) ...kor láttad, vagy nem láttad?

Murdock: – Ezt nem lehet ilyen fekete-fehéren kijelenteni, Eliot! Ne úgy képzeld el, mint egy mozgóképet, sokkal kevesebb annál. Épp csak egy villanás, egy kósza érzés. Nem abban rejlik a dolog nehézsége, hogy ráhangolódj egy-egy adott helyszínre vagy eseményre. Sokkal inkább az, hogy az érzéseidet kontrollálni tudd. Érted? Különválasztani az ismertet, az emléket, és az éppen megsejtett információkat. Az agyad mindenáron asszociálni akar. Minden érzékszerved másodpercenként több milliő információt dolgoz fel, aminek tudatában sem vagy. Nem gondold végig, hogy a levegő tiszta, de hűvös, vagy hogy érzed-e benne a föld ősi szagát, hallani véled a Chrysvillből ide hallatszó kutyaugatást, de nem vagy biztos benne, nem ismered fel, ezeket agyad elvégzi helyetted. Behelyettesíti az érzékelést, összeveti a tapasztalattal, és csak akkor riadóztat, ha valamit nem tud azonosítani. Na most, amikor én... (statikus zaj) egyáltalán nem próbálok tudatosan belelátni valamit! Amennyire lehetséges kiűritem az agyam, mert nem akarom, hogy befolyásoljanak

a megismert dolgok. Az előbb percekig a nyomvonalat néztem, de hagytam, hogy elterelődjön a figyelmem, mert nem akartam arra gondolni, hogy valaha ott sínek futottak. A sínre azonnal asszociálok valamilyen járművet, én pedig nem fantáziálni jöttem ide veled. Elkezdett zsibbadni a térdem, ez remek figyelem-elterelő volt, és amint előredőltem, hogy helyzetet váltsak, egyszer csak bummm! Egy villanás volt az egész, egy kép, és egy hang, de mielőtt megfigyelhettem volna már el is tűnt. Azért koncentráltam olyan nagyon, hogy vissza tudjam idézni. De... nem merném állítani, hogy valóságos volt. Úgy értem: amit láttam az egy nagy sötét villanás volt. Egy villanás... illetve inkább egy mozgássorból kiragadott jelenet, mint amikor villognak a lámpák, és a mozgás széttöredezik. Nem tudom másképp leírni. Egy sötét villanás, alatta pedig élesen hallatszott valamiféle mechanikus visítás, és robajlás keveréke.

Wood: – Mint egy vonat fékezés közben?

Murdock: – Mint egy nehéz mechanika, ami kenetlenül nyikorog. Nem vonat.

Wood: – De gép?

Murdock: – (sóhajtás) Ne akard nevesíteni még. Lehetett gép igen. Talán... De hogy miféle gép, vagy mechanika, azt korai lenne megmondani. Adj nekem időt, rendben?

A felvétel itt egy éles csattanással ér véget, amint Wood kikapcsolta a diktafont. Betöltöttem a következő fájlt, aztán ledobtam hátzszakomat, rágyújtottam, és a holdat nézve elindítottam a lejátszót.

Murdock: – (suttogva) Dan már negyedórája ül a nyomtáv mellett törökülésben. Két kezét lazán pihenteti a térdén, úgy látom, hunyorogva néz a távolba. Légzése lassú, nem merem megzavarni, olyan, mintha transzban lenne. Körülbelül húsz perccel ezelőtt a híd nyugati felénél leszúrt érzékelő egy pillanatra felvisített. Megnéztük a helyet alaposan, a föld teljesen kopár több négyzetméteren, még egy fűszál sem nő ott. Az érzékelő mégis jelzett valamit, ami nagyobb egy kutyánál. Leellenőriztem: élé álltam, körbesétáltam többször is, de csak akkor jelzett, amikor vadul hadonászni kezdtem. Különös... (halk zörgés, hallani, ahogy rágyújt, majd) idegölő ez a várakozás. Néha úgy érzem, mintha mindez nem is velünk történe. Pattanásig feszültek az idegeim, az imént, amikor feldől a kulacsom, felugrottam a réműlettől. Szinte tapintható a csend a tájon. Persze hallom a tücsköket, de például az alig kétszáz méterre lévő 123-as gyorsforgalmi felől semmit. Egész éjjel járnak erre autók, kamionok, hogyhogy nem hallom őket? A fényüket sem látni, pedig azért a bozót nem annyira sűrű. Arról nem beszélve, hogy itt a dombgerincen még magasabban is vagyok, mint az út. Hová tűnt a zaj? Hová tűnt a civilizáció?... (halk kattanás. Lefogta a gombot, hogy ne csattanjon, mikor leállítja a felvételt)

Ástam egy kicsi gödröt a földbe, és oda tettem cigarettámat. Nyugodtnak éreztem magam, bár itt a helyszínen hallgatva a tizennégy évvel ezelőtti éjszaka eseményeit kissé kedélyborzoló hatású volt. Persze minden hanganyagot végighallgattam már számtalanszor, készítettem jegyzeteket hozzájuk, a rosszabb részekhez alternatív kiegészítéssel, de az utolsó felvétel megmaradt misztikusnak továbbra is. Előhúztam a kávéstermoszomat, és míg ittam, levettem a fejhallgatót. Valóban idegesítőnek éreztem a csendet. Én még a tücsköket sem hallottam, se semmilyen zajt a légzésem kivétel. Esményi hely lenne ez egy magányt kedvelő számára. Magamban nevettem, nem akartam elrontani a hangulatot.

Visszavettem a fejhallgatót, és elindítottam újra az Mp3-ast.

Wood: – (továbbra is suttogva) Dan negyven perce ül ott... Közben közelebb jött a hold. Nyilvánvaló ostobaság, de én így érzem. A légkörben lehet valami, ami ennyire felmagyítja, de ekkorának még sohasem láttam. Ugyanakkor érdekes módon homályosabb is, és nem a megszokott sápadt színt látom, hanem valami furcsa kékes-lilás árnyalatot sugároz. És az érzékelők... mind fényjelzést ad. Villognak, de nem sípolnak. Felváltva villognak lassan, a híd irányából Dan felé. Ijesztő látvány, hogy őszinte legyenek. Nem tudom barátom látja-e; az biztos, hogy annak nincs tudatában, hogy a háta mögött lévő érzékelők nem csinálnak semmit. Úgy érzem... ehh, tényleg úgy érzem, hogy valami... történik. Valami jön. Emlékszem, mennyit neveltünk a helybeliek történeteiben, amelyek a táj titokzatos voltáról szóltak. Itt és most eszembe jutott mind, és a hideg futkos a hátamon. Dan nem adott instrukciókat, mit tegyek ilyenkor. Merhetem megzavarni...? Az előbb egy réműletes másodpercig azt hittem, hogy halott. Teljesen tisztán láttam, amint kiterülve hever ott, üveges szeméit az égre meresztve, aztán pislantottam, és csak a megszokott kép. Még várok tíz percet, aztán lesz, ami lesz, oda megyek hozzá. (tompá kattanás)

Felsőhajtottam. Innentől a beszámoló egyre ködösebb, most jött el az a rész, amire hetek óta készülök. Elképzeltem a helyszínt; körülbelül ott ülhettem, ahol annak idején Wood. Szinte láttam magam előtt a valószínűtlen képet, amint Daniel Murdock törökülésben ül a nyomvonal mellett, arccal a híd felé, előtte két sorban pedig piciny vörös felvillanásokkal jeleznek az érzékelők.

Elindítottam a lejátszót.

Wood: – (halkan) Dan...! Daniel...! (zörej, lépés zaj, aztán mintha a mellényzsebébe csúsztatta volna a diktafont) Daniel! Ébredj, Daniel! Én vagyok...! Végre... Látsz engem...?

Murdock: – (elhalóan) Uramisten...

Wood: – No jól van, pajtás, elég lesz mára, teljesen...

Murdock: – Uramisten... ÚRISTEN!

Wood: – Dan, ne ordíts! A frászt hozod rám... Mi a baj...? Te jó ég, hiszen te...

(nyögés, egy nehéz puffanás, megint nyögés)

Wood: – Gyere igyál... Brandy, jót fog tenni. Hol jártál?

Murdock: – Elliot...? Mi...? Mi történt...? Mióta...?

Wood: – Majdnem ötvenöt perce bámulod azt a rohadt sziklafalat ott a hídromok mögött. Már azt hittem, én vagyok vak. Emlékszel valamire...? Mi volt ez, transz? Transzba estél?

(nyögés)

Murdock: – Várj... nem vagyok jól...

(rosszullét hangjai, csuklás, zihálás)

Wood: – Úgy... jobban vagy? Na most idd meg ezt! Mondom, idd meg! Teljesen sápadt vagy. Reszketsz is. Mi történt?

Murdock: – Nem... nem tudom, Elliot. Úgy érzem magam, mintha rémálomból ébredtem volna fel... És... Nézd, hogy remeg a kezem... Rettenetesen féltem. De már nem... már jobb. Nézd! Az érzékelők!

Wood: – Ja...? Ezt csinálják egy ideje. Villognak. Megmarhult mind, ne törődj vele... Láttál... valamit?

(tétova hümmögés)

Murdock: – Nem tudom, Elliot... mintha most éltem volna túl valami... borzalmat... Nem akarok rá emlékezni.

(kattanás)

Felálltam, és nyújtózkodtam egyet. Nekem is volt brandym, és úgy éreztem, hogy ebben a hűvösben kifejezetten jól esne pár korty. Előhúztam az üveget, és három hatalmasat kortyoltam. Azonnal átmelegített, elégedetten csetintettem. Jöhet a végjáték.

Wood: – Daniel már összeszedte magát, úgy érzem. Az összes kijelző villog már végig a soron. Hogy egy meghibásodhatott azt el tudom képzelni, de hogy mind...? Dan, meséld el, amire emlékszel.

Murdock: – Jó... hát rendben, de nem tudom... szóval ezek is csak ilyen felvillanásjellegűek voltak. Olyan... mint amelyet az ember nagyon részegen lát, vagy drog hatása alatt. Még soha nem voltam ilyen hosszú ideig ilyen mély transzban, és igazából nem is tudom, mikor estem bele... Huh! Hát jól van. Szóval odamentem a nyomtáv mellé, és leültem. A hidra koncentráltam, próbáltam elképzelni fényes nappal, amikor épült. Vidám munkásokra gondoltam, zöld környékre, ilyesmik. És akkor, mintha... szóval mintha villámlott volna fényes nappal. Eltűntek a munkások, és a villámfényben minden sötét lett. Pont fordítva, mint egy éjszakai viharnál érted? Ott minden nappali világosságba borul a hihetetlen energia kisülésekor, itt pedig egyszer csak eltűnt minden egy sötét villanásban. Utána megint láttam a hidat, de embereket nem, és tudom, hogy nem volt éjszaka, mégis nagyon sötét volt a kép. Talán valóban vihar lehetett, bár nem esett az eső, csak... sűrű homályba borult minden. Mintha sűrű füst terült volna a vidék fölé. Hangokat hozott a szél, olyan gépieseket, mint amiről már meséltem. Néha erősebben, néha gyengébben, de... (statikus zöreje) ...az egész fölött volt valami. Elliot, nem tudom, érted-e... Ez nem kísértetvilág volt, vagy efféle... (sóhaj) A valóságot láttam. Nem, nem a jövőt! És nem is a múltat. Ez... bárcsak meg tudnám fogalmazni! Itt van most is, érted? Ez most is létezik, most e percben is folyik. Volt az a mechanikus hang, az a visítás, egyszer (statikus zöreje) ...körülbelül tíz, tizenöt méter magas lehetett. Nem láttam jól, mert minden elborított arra felé a füst. Nem láttam tüzet, a föld repedéseiből ömlött, ezért nem láthattam részleteket. De ott volt. Lassan haladt, három vagy négy pókszerűen ízelt lábán, az alján... (statikus zöreje) ...tudom, hogy lehetett fény, néha erősödni tűnt dél felé. Vörös, mint a tűz fénye, de pulzált, mint az elektromosság, benne... (statikus zöreje) ...a legrosszabb rémálomban sem! Ez a domb volt az Elliot, felismertem, itt voltak a sínek, és azokon úgy vélem, hogy embe... (ri holttestek? Maradványok?) ...mindenhol. Rengetegen Elliot! Egy pokolbéli vízió, ilyet az ember csak... (statikus zöreje) ...nem embereknek épült. Minden teljesen automata, és valahogy mindenestől mocskos... (statikus zöreje) ...a fenébe is! Rettegtem, értsd meg! Ott voltam, belenéztem, és éreztem, hogy az is rám nézhet bármikor! Semmi emberi nem volt bennük! Ahogy kúszott a törmelékek közt, mintha csak... (statikus zöreje) ...nem láttam. Sem a vonatot, se más felismerhető járművet. De a sínek... (statikus zöreje) ...ni, hogy valóban valami vonathoz hasonló jármű számára épült, bár... (statikus zöreje) ...edések fölött. Talán aszfaltút lehetett, vagy beton, magam sem tudom, nagyon... (statikus zöreje) (sípolás) ...en végig... Valahogy annyira nyilvánvalónak tűnt, Elliot! Akkora fémtartályok, mint egy koporsó, benne az... (statikus zöreje) ...ghaltak, de ez megy tovább, minden értelmet vagy emberi logikát nélkül... (statikus zöreje, recsegés percekig)

Wood: – (rémülten) ...ted azt, hogy itt van?

Murdock: – Hát nem érzed? Nem látod...? Feltámadt a szél... A hid! Nézd a sziklá...

(futás hangja, aztán puffanás, a háttérben egy gép semmivel össze nem téveszthető zaja)

Murdock: (távrolról) ...Ez az! Itt van, Elliot! Jön fel a... (statikus zöreje)

(lihegés, nyögés, a háttérben egy sikoly és fém csattogás, dübörgés, ami végül teljesen eltorzítja a hangokat, és csak elektromos recsegés hallatszik)

Álltam a sötét éjszakában, és próbáltam magam előtt látni, mi történt. A felvételen most újra ritmikus zaj hallatszott, és a végén egy éles mechanikus visítás, tompa kondulások kíséretében. A felvétel véget ért, levettem a fejhallgatómat, és megdörzsöltem arcom. A képek, amiket Murdock leírt, valami iszonyatot jelentettek, de semmiképpen nem tudtam őket azonosítani a csendes éjszakával, ami körülvett. És pláne nem adtak magyarázatot, hogy ők ketten miképpen veszítették életüket. A felvétel semmilyen információval nem szolgál, semminek a bizonyítására nem használható. Lány szellő simította végig homlokom, gondolataimba merülve néztem észak felé. Sehogyan sem értettem. Még ha láttak is valamiféle kísértetvonalat ott száguldozni, hogyan függ ez össze a halálukkal?

Feltámadt a szél. Megfordultam, és lehajoltam a hátizsákomért. A távolban kúrtszó harsant, hosszan, elnyújtottan. Elővettem a nagy teljesítményű szerelőlámpámat, arra gondoltam, körülnézek kicsit. Nem is tudom, mit reméltem találni. Talán egy érzékelőt...

Amint visszafordultam, megdermedtem. Most ismét tisztán hallottam a felharsanó kúrtszót, de valami beteg felhang is vegyült bele, mintha emberi sikoltás lenne. Nyilván a 123-ason egy kamion. Léptem egyet, majd ismét megálltam. Kamion?

Lassan fordultam észak felé, és a sötétbe meresztettem a szemem. Ez...

Tényleg úgy jött, mint a tornádó. Egyszer csak kirobbant a hídon túli sziklafalból, dübörögve és visítva, fém kerekeinek őrző sívítása éles késként hatolt agyamba a hideg iszonyattal együtt, amint tőlem alig kétméternyire elszáguldott az éjfélete, páncélozott szörnyeteg. Elgyengülten rogytam a földre, és szédülve néztem fel a robogó valamire, aminek menetszele elég lett volna, hogy felborítson, vagy akár magához szippantson. Egy-egy pillanatra élesen kirajzolódott egy kisebb részlet; láthatam szegecselt oldalát, a különös karcolásokat, a mocsokban fürdő kerekeinek sziluettjét, hatalmas felépítményeit, és mindeközben hallottam azt a hangot, amit már ismerem a hangfelvételekről, azt a nyikorgó mechanikus zajt. Alattam dübörgött a talaj, pillanatnyilag semmi nem lehetett valóságosabb, mint az előttem száguldó rémség; nem akartam látni, de képtelen voltam levenni a szemem a látványról. A kocsik hosszában végigfutó tengelyekre aggatott fémtartályokról, amik a kocsik minden döccenésekor kongva egymáshoz, vagy a méteres páncéllemezhöz csapódtak, a bennük függő emberi lényekről, a tartályok oldalán végigfolyó sötétbibor patakokról, amint a szerelvények egymás után haladtak el előttem hihetetlen sebességgel. Fel sem fogtam és az utolsó kocsis elszáguldott előttem, ez torpedó alakú volt, hosszan elnyúlóan követte a borzalmat, éktelen, és valahogy gonosz elektromos zúgás kíséretében. Ahogy követtem tekintetemmel,

láthattam úti célját, a délen elterülő irdatlan metropoliszt, amely a hatalmas kráterek, és hasadékok közt húzódott, karcsú, sötét tornyait, páncéllemezes útjait, és a rajtuk kúszó gonosztságot, az égre lövellő füstfelhőkben kirajzolódtó nemtelen öntudatot, a Pokol Fővárosát.

A nevem David Jones.

Itt ülök az autóban az örület határán, és azt hiszem, soha többé nem akarok látni semmit az ismeretlenből. Nem akarom tudni, miért haltak meg azok a szerencsétle-

nek tizennégy évvel ezelőtt, bár az ok elég nyilvánvaló. Követték a vonatot.

Én nem voltam ilyen ostoba.

Most beindítom az autómot, besorolok a forgalomba, és soha nem jövök erre többet. Úgysem fogom soha elfelejteni azt a képet... Mindig kísérteni fog, örökké hallani fogom kerekeinek visító csattogását, amint a vértől, és mocsoktól izsamós síneken végigrobog.

Minden éjjel.

MEGJELENT!

Nagy Gergely hangulatos képei XII. pályázatunk keretén belül kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, tál-tosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

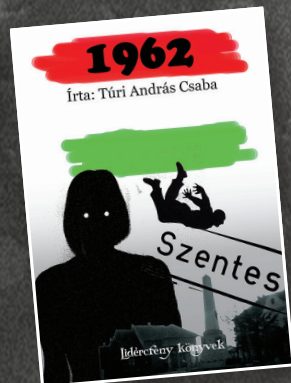
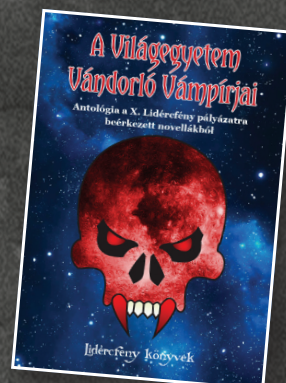
LIDÉRCFÉNY KÖNYVEK

Szerkesztőségünk az utóbbi években úgy döntött, hogy a pályázataink díjazásaképpen a beérkezett pályaművek legjobbait egy antológiába rendezi, mely e-book formátumban lát napvilágot.

Eképpen a tizedik, a tizenegyedik, és a tizenkettedik Lidércfény pályázatra beérkezett novellákból is összeállítottunk egy-egy kötetet A Világegyetem Vándorló Vámpírsai, Az utolsó döntés, és Garabonciások címmel.

Megjelentettük továbbá szerkesztőségünk szilpos tagjának, Túri András Csabának 1962 című mágikus realista kisregényét is, mely szintén e-book formájában, ingyenesen elérhető.

<https://konyvek.lidercfeny.hu>

Zanbar

Úri passzió – 3. fejezet

Életútja ellenére Divine nem tanulta meg sem elfogadni, sem elviselni az emberhalált. Talán, mert túl sokat látott belőle. Valaki, Divine szerint egy nagyon ostoba valaki azt mondta, az ember lelke végül belefásul, és végül érzéketlenné válik iránta. Ő nem így látta. Egy ragadozó, ahogy megtanult vadászni, öl. Egész életében öl, ahányszor csak ráviszi az éhség, és a szükség. Ha a számtalan halál közömbössé teszi nemcsak azt, aki osztja, hanem azt is, aki találkozik vele, vajon a nőstényoroszlánok miatt „keltegetik” elhullott kölykeiket? Miért várják, hogy felébrednek, mintha csak elnyomta volna őket az álom?

Nem, az emberhalál megszokhatatlan volt Divine számára. Ezért is volt nehéz, még ha szükséges is, hogy rávegye magát arra, hogy ellátogasson az Old Montague Streeten álló halottasházba.

A törvény szerint csak úgy nem lehetett belépni a patológia eme rendhagyó szentélyeibe, de zsebében a lord megbízólevelével, és egy kis, remélt külső segítséggel erősen bízott benne, hogy bebocsátást nyer. Örült volna neki, ha Harry már mellette lenne. Unokaöccse sokkal jobban bánt az emberekkel, mint ő. Ám sürgönyében arra kérte, csak este csatlakozzon hozzá, mikor is látogatást kívánt tenni a jó dr. Longnál.

A halottasház hatalmas, vörös kövekből rakott, ám meglehetősen jellegtelen épület volt, nagy belső udvarral, ahová a testeket szállító kocsik könnyedén behajthattak. Odabent a hely hideg, fertőtlenítőszerű gyomrához vezető folyosón egy jól ismert arc fogadta.

Dr. Ezekiel Long, a harmincas évei közepén járt, és bár már most erősen öszült, mégis élt a tudósembereknek járó kiváltsággal, hogy gondosan ápolt, dús szakállt viseljen, míg a Divine-hoz hasonló úriemberektől az etikett megkövetelte, hogy naponta borotválkozzanak. A jó doktor fekete kabátjában, csontkeretes szemüvegével gyakran emlékeztette a lelkipásztorra, aki a szülőfalujában élt. Barátja szokás szerint most is ceruzával jegyzetelt a noteszébe. Afrikai útjuk során egész álló nap így tett, majd esténként gondosan átírta megfigyeléseit egy rendezett naplóba. Divine elgondolkozott rajta, írt-e egész életében annyit, mint Long egyetlen füzetbe. Mikor meglátta, a doktor felpattant és elé sietett.

– Max! Kedves barátom! – nyújtott neki kezét.

Senki más, csak ő, és a még gyerek Harry szólította Maxnak. Hat láb négyhüvelykes természetével, széles, erős állkapcsával, és szúrós, acélszürke pillantásával a legkevésbé sem volt benne semmi Maxos.

– Doktorom – rázta meg az orvos kezét.

– Reméltem, hogy elfogadja Őlordsága megbízását s, hogy a szimata végül elvezeti ide – mosolygott Long.

No persze, hogy remélte, de még inkább azt, hogy sajátos és kielégíthetetlen érdeklődését a természetfeletti iránt újfent kiélheti.

– Látta már a testeket, doktor?

– Csupán futólag. A rendőrség saját halottkémje már megvizsgálta őket. Határozottan kiáll mellette, hogy fegyver ejtette azokat a sebeket, ám legalább hajlandó hajlani afelé, amit magam is gondolok, miszerint az valamiféle egzotikus, keleti eszköz lehetett. Talán egy indiai tigriskarom. Beláthatja, hogy nem teljesen logikátlan. Amennyiben egy matróz volt az elkövető, mire a hatóság is gyanakszik, annak már lehetett dolga ilyesmivel Kelet-Indiában.

A doktor által említett tigriskarom valóban alkalmas volt arra, hogy vadállati sebeket ejtsen, nem véletlenül volt ez a neve. Boxerre emlékeztetett, de a karmok befelé, az ember tenyere felé néztek, görbe, tompa gerincük a behajlított ujjaknak támaszkodott, s úgy is kellett lecsapni velük, ahogy a bengáli tigris szánt végig a mancsával az áldozaton. Veszettül lehetett vele vagdalkozni, és ismert volt olyan változata is, melyet a talpra erősítve viseltek. Négy ilyennel egy ember, aki értett a használatukhoz, nagyon is képes lehetett mindarra, ami a lord házában végbement.

Miért is nem gondolt erre még ott a Redwood rezidencián? Korholta magát, mert hagyta, hogy az az ablak és mindaz, mit felidézett benne, félrevezesse.

– Jöjjön! – intett a doktor. – Essünk túl rajta!

Afrikában Divine látott már éppen elég halottat, de az orvosi halottszemle rideg, tárgyilagos mivolta jobban lecsupaszította az embert számára, mint bármi, mit korábban tapasztalt. A két gondosan megmunkált kőasztalon fekvő test olyan volt, mintha oltárra fektetett áldozatok lettek volna, valami sötét isten számára.

Mikor a doktor félrehúzta az őket fedő lepedőket, egy pillanatra meglepte azok tiszta, fakó póresége. Rájött, hogy aligha látott még angolt, vagy egyáltalán európaiat ennyire meztelenül. Aki Afrikában hal meg, az legtöbbször, porban, sárban teszi, sokszor a saját vérével borítva.

Tucatnyi seb borította mindkettejüket, minden rendszer és szándékosság nélkül egyszerűen szétmarcangolták őket. Ki képes ilyet tenni, ez lett volna az első kérdés, amit egy londoni orvosnak fel kellett volna tennie, de Long, akárcsak Divine túl sok hasonlót látott már ahhoz, hogy ezzel vesződjön.

– Azt mondták, a háziak sikolyokra ébredtek. Nos, ezt nem is csodálom – pillantott végig az ikrek maradványain. – Mellkas, belek, combok. Megannyi fájdalmas seb.

– Igen, de nézze csak! – intett a doktor. – Egyetlen seb sincs a nyakukon.

Valóban nem volt. A toroksebek általában gyors halálhoz vezettek, ráadásul a torkot elöntő vértől a szerencsétlen nem igazán tudott sikoltozni, inkább hörögve fulladt bele önvérébe. Ráadásul a legtöbb ragadozó számára ez lett volna az elsődleges célpont. Éppen emiatt, mert így a zsákmány biztosan megfulladt a vértől, vagy attól, hogy

gyilkosa állkapcsa szétroppantotta a torkát. Akárki is tette ezt az ikrekkel, azt akarta, hogy szenvedjenek és sikítózanak. Ez pedig brutális, beteg elmére vallott. Emberi elmére.

– Kegyetlen szörnyeteggel van dolgunk, barátom. Talán egy vadember, akit egy bűnbanda fogadott fel – vélte az orvos.

– Nem kell ahhoz Afrika, vagy Ázsia vadonjából jönni, hogy ilyesmit műveljen az ember, doktorom. Képes erre a fehér ember is.

Divine vett egy nagy levegőt és közelebb hajolt a fiúhoz. Nem a hullabűz miatt, az sohasem zavarta, a gyerek teste amúgy is erős fertőtlenítőszagot árasztott, egyszerűen még mindig zavarta a tény, hogy Carl itt fekszik előtte, s egy pillanatra feltört benne a gondolat és vele a gyomrát görcsberántó érzés is, hogy akár az unokaöccse is lehetne.

– Az alapján, vagy éppen annak ellenére, amit eddig láttam a lord házában, és ezek alapján itt – fordította tekintetét az orvos felé –, a józan eszem még mindig azt mondatja velem, hogy emberrel van dolgunk, doktor. Szörnyű, vadállati alakkal, indíték és józan megfontolás nélkül, de emberrel. Kár volt bogarat ültetnie Lord Redwood fülébe – egyenesedett fel Divine.

– Talán igaza lehet, barátom – mondta őszinte csalódottsággal az orvos. – Olyan rettenetes volt mindez, hogy elragadtattam magam. Bocsásson meg! – szabadkozott dr. Long.

– Felesleges, doktorom – rázta meg a fejét Divine. – Magának orra van az ilyesmihez, de mindenki tévedhet. Ha nem így volna, én sem becsültem volna alá azt a nyavalyás állatot Afrikában, és ma is a két jó lábamon állnék – intett kezével a combsebe felé. – Emellett pedig – rázta meg a fejét Divine –, éppen itt a gondom. Hogy csak a józan eszem mondja ezt. Az, amelyik már éppen eleget látott.

Igen, ismerte be magának Divine, talán ez van az egész mögött. Ez volt az, amit nem akart. A benne élő angol nem akarta ezt. Nem akarta az Afrikában és Indiában hagyott sötét miszticizmust, az alakváltó ikerpárt, a névtelen és formátlan szörnyeteget, és azt az átokverte kotorékot itt Angliában látni. Önmaga, de leginkább Harry miatt.

– Szeretném, ha ember tette volna, doktor – sóhajtott. –

Ám akad több részlet, melyek felett nem tudok napirendre térni. Ezt – intett a fiú teste felé – csak egy ember idomította állat tudná véghez vinni, de a cselédszoba ablakán egy akkora jószág, mely képes lenne rá, sohasem jutna be. Emellett három véreb őrizte az udvart, melyek, ha csak nem kaptak szárnyra, akkor sehogy sem juthattak volna ki az udvarról. Mégis eltűntek. Végül pedig itt van ez – vette elő a zsebkendőjét és az orvosnak nyújtotta, miközben ismét fiú fölé hajolt.

Lemosták a testet és megvizsgálták a sebeket, de ennél tovább nem mentek. Kesztyűs kezével finoman megnyomkodta az egyik mellkasi vágást. Nehézkesen, de sűrű, fekete anyag buggyant ki belőle. Ennek bűzét még a fertőtlenítőn át is megérezte az előbb. Olyan volt, mint amit az udvaron talált.

– Ez a kennyel mellett volt – pillantott a pillanatnyilag értetlenül álló orvosra –, és vesszek meg, de szerintem ez itt nem ugyanolyan – bökött a fiú bőrén összegyűlt anyagra. Tehát a kutyáknak és ennek köze van egymáshoz.

– Biztos ebben? – remegett meg Long keze, mikor átvette a zsebkendőt.

Aggodalom csendült a hangjában.

– Ha egy testet szétmarcangolnak Afrikában, azt mondom, oroszlán volt. Ha széjjeltépnek és csak néhány ruhafoszlány marad belőle, mert a csontjait is elropogtatták, azt mondom, hiéna volt. Ha pedig eltaposták, akkor bivaly. Bárki, vagy bármi is tette ezt, az tocsogott ebben a miazmában, vagy, ami még rosszabb, méregként juttatta be a testbe. Az én tudományom eddig terjedt doktor, most arra kérem, ön haladjon tovább ezen a nyomon. Este, ha nincs ellenére, Harryvel együtt meglátogatnánk, önt és Mrs. Longot.

– Hogyne... természetesen – igyekezett összeszedni magát az orvos.

Divine nem tudta elhessegetni magától a gondolatot, hogy a jó doktor nem először lát ilyesmit, de barátságukra való tekintettel még nem akarta faggatni. Pihenni akart, mert ismét alábecsülte a lábsebét, és az most már elviselhetetlenül sajgott. Majd kocsin tér vissza a hotelbe, de még útközben vesz magának egy sétabotot. Kétlábnyi acéllal a belsejében.

Lidércfény

Itt is megtalálsz bennünket:

YouTube

Discord

facebook

Lidércfény Online

Novák Gábor

Mandragóra

 18+

Volt abban az éjszakában valami furcsa és kiszámíthatatlan – a város, végig a kikötőtől az erdőbe vesző nyomornegyedekig, úgy fuldokolt a sűrű, louisianai homályban, mint az olvasztott kátrányban – és hiába a kocsmák villózó neonreklámjai, a sztriptízklubok kivilágított kirakata, hiába az utcán marsoló jazzbandek veszekedett ereszd-el-a-hajam improái – az alkesz-szágú, harsánykodó tohuvabohu épp olyan mesterkéltnek tűnt, mint annak a kisgyerekeknek a füttyörészése, aki valójában majd összezsínálja magát egyedül a sötétben.

Eskü, csak jóleső szalon-spiccig ittam magam az egyik kikötői csehó különtermében, ahol egy nagyfenekű-nagy-menő stride-zongorista verte a fekete-fehér billentyűket, mint a meszes, mint akinek három keze van – de szalon-spicc ide, két pohár sör oda, a város ajere megrészegette a fejemet. Hogyisne! – akadt itt minden, mi megkavarhatta egy magamfajta csavargó füle közét – mulatt-mesztic-mindenféle árusok nagy hangon kínálgatták az újságpapírba csomagolt sült rákjaikat meg a színes szirupokkal leöntött jégkásájukat – egy sarkon mindenki boszorkány-öreg-anya trónolt terebélyesen, és mikor elhaladtam előtte, rengő emlékekkel, kajabálva fordult utánam, ugyan vessek már neki pár pénzt, cserébe olyan szerelmi varázslatot kanyarít körém, hogy a szívserelmem még a lábam nyomát is csókolni fogja – odébb meg egy százpercent párizsi-szőke kokott ringatta az altestét, és csábította bájos franszasággal-szívdöglesztő kacsintgatással a férfinépet egy kis reszelésre. Mondom, forgott körülöttem a világ, de a forgatag sem feledtette balsejtelmimet – riszálhatott akár-hogy a franko-amerikai sazhácska a vörös alig-ruhájában, fújhatta fülembé basszorgányos szólóit egy törpenövésű, altszaxis faszinger, valahol lelkem egy eldugott szegletében mégiscsak úgy éreztem, idegen földön tapodok – hol egy sebhelyes pofa, hol egy botra támaszkodó, vénséges vénaszony juttatta eszembe, hogy bármelyik sarkon túl vudu-varázsló felélesztette zombiba vagy tátott pofával sziszegő, mázsás aligátorba botolhatok, ha nem vigyázok.

A kikötő és a szegénynegyed határán dülöngéltem, mikor zsebemből előguberáltam dugi-laposüvegemet, húztam belőle egyet – sörre whisky, hogy milyen macskajajom lesz nekem holnap... Homlokomnak nyomtam a flaskát, hűtse már kissé felhevült fejemet, úgy lépdeltem tovább a forgatagban. Bár már messze éjfél után jártunk, benne a vasárnapban, az a piszok hőség csak nem enyhült – izzadtam, tántorogtam, ha meglöktek, káromkodtam. Persze megtehettem volna, hogy a motelszobámban maradok, jeget rendelek, és befekszem a kádba, mint megannyi kényes turista, pocakos kereskedelmi utazó vagy a karneválról tudósító áhírlapíró, de engem a kaland vonzott ebbe a mély-déli, forró városba.

Kaland... egyetlen szó, milljom jelentéssel – van, aki egy niagarai luxus-utazást sorol ide, más az autós üldözést és az

alvilági leszámolásokat tartja kalandnak. Ugyanakkor ismertem egy fazont, aki már azt is rendkívüli dologként élte meg, hogy elment az áram a kisvárosban, ahol lakott, és neki töksötétben kellett hazabotorkálnia a három háztömbnyire fekvő lakásába. Magam, mint javíthatatlan különc és elvetélt író-fajzat, mindig is az embert tekintettem az igazi, az egyetlen kalandnak – egy csendes őrültben, egy rögeszmés könyvelőben vagy egy, a harisnyáját igazgató kokottban több az izgalom, mint egy világszerte utazásban vagy a katmandui arany-Buddha smaragdszemének elrablásában.

Ahogy ott bandukoltam nekiveresedett fejjel, beleszédülve a louisianai baszinger-éjszakába, rossz szokásom szerint a fejelet kerestem, a karaktereket – két rendőr néhány matróztrikós, tagbaszakadt fickót igazoltatott, ez nem az igazi... – selyemköntöst viselő kínai és egy szikkadt fantomalak puszogtak egy kapualjban, alkalmasint az ópium árfolyamát tárgyalták meg, ilyet is láttam már... – itt-a-piroszó svindler, planéta-cédulát húzkodó papagáj, mutatványos pudlikutyák, kesudió-árusok, tovább, tovább... Újabb és újabb utcákba tévedtem be, sosem látott háztömböket kerültem körbe, és egy idő után úgy éreztem, nemcsak utcát, de valóságot is váltok – a sarkokon befordulva a magam mögött hagyott házak falai egyetlen síkba csúsztak össze, az előttem lévő épületek a szemem láttára törtek utat a harmadik dimenzióba, és nyerték el mélységüket. Nem tudtam, hol vagyok, mikor vagyok, egyáltalán ugyanabban a világban dülöngélek-e még, amelyben leéltem eddigi életem.

A bárba véletlenül bukkantam rá – jobbról egy üres telek határolta, melyet már benőtt a lonc, balról egy vaksi kirakattú, üresen álló kínai mosoda – lepusztult környék lepusztult szórakozóhelye. A bejárat felett kifakult, szakadt lampion gyűjtötte maga köré az éjjeli lepkéket, rovarokat, és világitotta meg a cégtáblát – Mandragóra bár. Szomjúság tört rám – csak most vettem észre, mennyire kitikkadtam az órák-hosszat talpalásban – megcsörgettem hát a zsebemben az aprót, az ajtóhoz léptem, és lenyomtam a kilincset.

Odabent hangulatvilágítás fogadott, a falakon növénymintás tapéta málladozott, a sarokban egy gramofon halkan west coast swinget sercegett – körülnéztem a szűkre szabott helyiségben – három asztalka, székek, söntés sörcsappal, mögötte polcok, üvegek – de egy teremtetett lelket sem láttam. A pulthoz léptem, lezöttyentem az egyik bárszékre, vártam, hogy visszatérjen a csapos, feltűnjön egy pincérlány vagy egy kaptos vendég – vártam, pihentettem a talpamat, és az előttem heverő sörálatétekkal játszottam.

Zajt hallottam, felkaptam a fejem – a hátsó traktusra nyíló ajtóban egy nő állt – fiatal volt, valahol a nagykorúság és a huszonöt év között. Kötényt viselt, és a kezében tartott ronggyal egy whiskyspoharat törölgetett – lusta, puha mozdulataiban volt valami nagymacszkaszerű.

Szerencsém van, mondta doromboló-mély hangon – a poharat a polcra helyezte, a többi közé, aztán megfordult,

közelebb lépett a pulthoz és hozzám – ez az utolsó nap, hogy nyitva tartanak, közölte, ha egy órával később érkezem, már hiába jövök.

Szótlanul bólintottam – rossz szokásom, hogy az öntudatlan, érdek nélküli szépség láttán elakad a szavam – ez a lány pedig szívajdítóan gyönyörű volt – vérvonalak keveredése, kaukázusi, afrikai, és még ki tudja, milyen ősök hagyatéka – gesztenyebarna haj, óriási, villogó szem, telt, nedves ajak – a bőre mint a sodródó füst az olajos felszínű, áradó folyók felett. A köténye alatt türkizszín, könnyű nyári ruhát viselt – csuklóján halkan megcsörrent az áttört elefántcsont karperec, ahogy előrehajolt és a pultra könyökölt. Ha pár órával később érkezem, már zárva találom őket, mondta, majd mutatójával eléem tolta a szépiaszínűre kopott, számarfüles itallapot. Míg a választékot böngésztem, fél szemmel fel-felsandítottam a lányra – talán a hangulatfények tették, talán a szédült éjszaka, de egy pillanatra úgy láttam, a nyakában himbálózó medalion levél- és inda-mintázata megmoccan, hullámszik, aztán új konstellációba dermed – a lány elkapta a tekintetemet, rám mosolygott – meg mertem volna esküdni, hogy mulat a zavaromon.

Végül fehérbort kértem, a lány biccentett, és előkeresett egy szemre is réginek tűnő üveget – chardonnay a kaliforniai Nappa-völgyből, a legjobb, amit csak találhatok közel és távol, mondta, aztán a pultra állított két poharat – mint utolsó kuncsaft, vegyem úgy, hogy a ház vendége vagyok. Megköszöntem, elfogadtam – túl régóta voltam pénztelen ahhoz, hogy önérzeteskedjem.

A gramofon lejárt, a lány új lemezt tett fel – valami különös lüktetésű, kemény bop volt, sötét tónusú tenorszaxofon-szólókkal – aztán letelepedtünk az egyik asztalhoz, térdünk egy pillanatra összeért – a lány az enyémhez koccintotta a poharát, majd bemutatkozott – Mina Solanace – és míg én a sosem-volt hangzású nevet ízlelgettem, ő már bele is kezdett a történetébe.

A bárt a szülei nyitották, még a szesztalalom feloldásának idején – apja egy apró balkáni népecske emigrált és álnéven bujkáló nemese volt, anyja haiti-mulatt származású, kiugrott táncosnő, ősei közt papnőkkel és kurtizánokkal – szerelmük a kulturális különbségek és minden nehézség dacára kitartott mindvégig, egészen az egy évvel ezelőtti, autóbalesetben bekövetkezett halálukig.

Balesetük után a bár minden gondja Minára szakadt – mint kiderült, az utóbbi időkben már nem ment olyan jól az üzlet, mint korábban, a vendégek elmaradoztak vagy átszoktak a fényesebb kikötői klubokba, a bevétel előbb csak mind gyengébb patakban csörgedezett, végül épp, hogy csurrant-cseppent – a haláluk előtti évben a Solanace-szülők kénytelenek voltak egy kétes hírű, félvilági pénzeszsákhoz fordulni egy jelentősebb összegű kölcsönért.

A borunk elfogyott, Mina felkelt, lesimította ruhája ráncait – tenyere szinte sistergett a türkizszín, könnyű szöveten – ha szeretném, kacsintott rám, befejezi a sztorit, csak előbb hoz még egy italt, valami különlegeset, amit másutt hiába is keresnék.

Hátradőltem a széken, fejem a támlának támasztva szuszszantam egy sort – Mina a főzővel babrált, vizet melegített, és egy dobozból valami teaféleséget szórt két csészébe, aztán mintha csak megérezte volna, hogy figyelem, megpördült és rám mosolygott – míg néztem őt, oldalra biccen-

tett fejét, kulcsontja gördöcskéit, a ruha alatt feszülő, piciny mellét, aszimmetrikusan kilökött csípőjét, éreztem, hogy a torkom kiszárad, és valami megmoccan az ágyé-komban – sok szép lányt megbámultam már, volt, akit sose láttam többet, mással hónapokig bolondítottuk-szerettük egymást – de Minát elnézve az az érzésem támadt, hogy bármikor, bármeddig elgyönyörködnek a látványában, minden reggel, heteken, hónapokon, éveken át... Nézném, ahogy alszik, ahogy felébred, aztán...

Különleges tea, helyezte eléem a csészét Mina, és ősi asszony-gonoszsággal végigsimította a kézfejem – különleges tea különleges alapanyagokból, hivatalosan nem is árulhatják, tette hozzá, de mint utolsó vendég, jár nekem belőle egy csészével. Az első korty megmelengette a szájamat, a nyelvcsövemet, majd forrón szétáradt a gyomromban – nagyot sóhajtottam, meglazítottam az ingem gallérját, eldörzsöltem egy verejtékcséppet a nyakamon – Mina talányosan mosolygott, megnyalta az ajkát, és folytatta a mesét.

Az uzorakölcsön sem segített sokat a vállalkozáson – a pénz elment a napi kiadásokra, így fejlesztésre vagy felújításra nem maradt egy cent sem – a bevételek nem nőttek, a részletek fizetése pedig mind nehezebbé vált a Solanace-szülők halála után – az uzorás emberei fel-feltünedeztek a bár környékén, hol egy ablakot törtek be, hol a lampionokat verték le a falról, vagy csak beültek az egyik asztalhoz, hogy pusztá jelenlétükkel félemlítsék meg azt a megmaradt néhány kuncsaftot – végül egy héttel ezelőtt a pénzeszsák úgy döntött, az elmaradó részletek okán átveszi a bárt – Minának mennie kell.

A lány oldalra fordította fejét, kinézett az ablakon a fülledt-nehézs éjszakába – profilból láttam az arcát, a nyakát, a bőre alatt megfeszülő és elernyedő izmok játékát – bal válláról lecsúszott a ruhája pántja – miközben megigazította, rám nézett, tekintetében furcsa tüzek lobogtak.

A bor vagy a tea tette biztosan, de meglódult velem a szoba, hullám futott végig a növény-mintás tapétán, én pedig kicserepesedett ajakkal, dühödten háborogtam, amint felhorgadt bennem a harag – hát semmit nem lehet tenni? Rendőr, ügyész miért néz félre akkor, mikor a gyengét kelleni megvédeni? Mina közelebb húzódott, csitított, az ökölbe szorult kezemet és a karomat simogatta – a pénzeszsák ma este küldi az embereit, hogy kizsarolják az átadási nyilatkozatot – utolsó este, utolsó alkalom.

Újabb korty tea, újabb kérdés – utolsó alkalom? A lány rám mosolygott, sokatmondón, ugyanakkor titokzatosan – ígéret, biztatás és rejtély keveredett abban az archaikus mosolyban. Segíts nekem, mormolta, és előrehajolt, hogy beláthattam meleg verejtéktől nyirkos, feszes kis mellei közé. A medalion mintája ismét megmozdult, de már nem törődtem vele – nagyot nyeltem, aztán az ajkamhoz húztam és megcsókoltam Mina piciny, forró kezét.

Egyszerre toltuk hátra a székünket, és álltunk fel – Mina egy fejjel volt alacsonyabb nálam – amint átöleltem, éreztem, karjaimba illik a teste – hagyta, hogy végigsimítsam a gerince lágy S-ívét, tarkójától a csípője vonaláig, hogy megmarkoljam a fenekét – hagyott, engedett mindent, sőt, még fokozta is vágyamat – ágyékát apró, gonosz kis mozdulatokkal az enyémhez dörzsölte. Segíts nekem, dorombolta kéjesen, fehér fogait kivillantva, aztán beletúrt a hajamba és megcsókolt.

Becéző szavak, forró ölelések, szájból szájba zihált lélegzet – éreztem, ahogy Mina nedves ajka a nyakamra tapad, szívja, szívja a bőrömet, keze betúr az ingem alá, végigkarmolja a mellkasomat, a hasamat, aztán dühödt-türelmetlenül megoldja derékszíjam csatját, megmarkolja férfiasságomat. Kétségbeesett vadsága, bőre illata, gátlástalan-elzihált szitkai másodpercek alatt felkorbácsoltak engem is – soha olyan mohón nem rántottam magamhoz senkit, mint őt, nem haraptam olyan esztelenül ajkat, nyakat és vállat, mint ahogy az övét – nekilöktem a bárpultnak, két kézzel nyúltam be nyári ruhája alá, gyúrtem fel a türkizsín szövetet a derekáig, és téptem le egyetlen mozdulattal azt az apró, fehér bugyit – Mina gurgulázva-hisztérikusan felkacagott, egyensúlyát veszítette, magával rántott, elvágódtunk a deszkapadlón – a hátamon feküdvé, elfúló lélegzettel figyeltem, ahogy a fiatal, ruganyos testű lány fölém kerekedik, rám csusszan, magába fogadja lüktető tagomat, majd lehuny szemmel őrzítő táncba kezd rajtam.

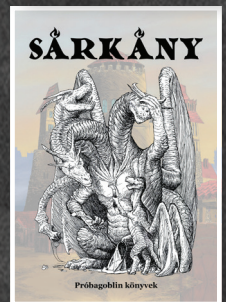
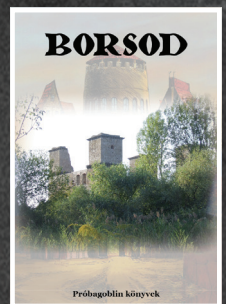
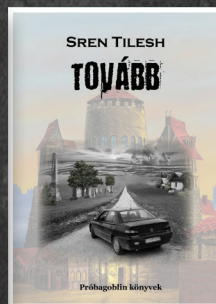
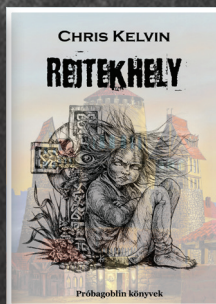
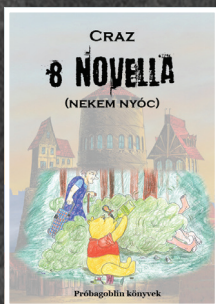
Sosem hittem volna, hogy létezik nő, aki ennyire nedves, forró és hívogató – minden egyes mozdulatánál úgy éreztem, mozgásba lendül körülöttem a világ – a tapéta növény-motívumai megelevenedtek, indákat eresztve lekigyóztak a falakról, burjanzón kitöltötték a szobát, vonaglottak, körbefontak minket – Mina hajában és bőrén rügyek serkentek és pattantak ki, virág-orgiába borítva egész testét – és mintha növénné váltam volna magam is, mélyebbre, még mélyebbre löktem magam a lányban, belegyökereztem, összeforttam vele, egyetlen test voltunk, amely félőrülten vonaglik, majd beleremeg a gyönyörbe – Mina hirtelen a bőrömbé mart tíz körömmel, a fülemre szorította a tenyerét, olyan erővel, hogy az már fáj, aztán hátravetette a fejét, és sikolyra nyitotta száját – zihálva-vonítva, görcsökben fetrengve,

ívbe homorult gerinccel élveztünk el – ellobbanó tudatom utolsó szikrájával még éreztem, hogy szeretőm sikolya végigsöpör a báron, itallapokat sodor el, poharakat zúz szét, ablakokat tör ki, falakat repeszt meg, felkavarja és átrendezi a valóságot – aztán sötétség borult rám, és elvesztettem az eszméletemet.

Mikor magamhoz tértem, még mindig a padlón feküdtünk, én anyaszült meztelenül, Mina a dereka körül az összegyűrt, megtépett kis ruhájában – a fejem hasogatott, az arcom összekarmolva, bal fülemből vér csordogált, a szám savanyú volt a bortól és attól az átkozott-boszorkányos teától. Csendben felkeltem, összeszedtem a holmijaimat, felöltöttem. A bár úgy festett, mint holmi csatatér – a gramfon a padlón hevert darabokban, a lemez milljom szilánkra tört, az ablakkeretek üresen-sötéten tátongtak – sűrű, tömény alkoholszag töltötte be a levegőt – a whiskys- és borosüvegek is mind szétrobbantak a polcokon.

Papírt kerestem, hogy legalább egy búcsúlevelet írhattak, de csak söralátétet találtam – arra firkáltam pár szót, ne maradjon befejezetlen a dolog kettőnk között. Mert hogy befejeződött, az bizonyos – eszköz voltam egy forró-vajákos, déli játszmaiban, az eszközöket pedig használják, majd eldobják – lelkifurdalás nélkül. Tántorogva, a füledt melegben is meg-megborzongva hagytam magam mögött a bár – a homlokzat előtt, a lampion fénykévéjében két öltönyös-puhakalapos, nagydarab alak hevert – bőrüket üvegszilánkok szabdalták szerte, fülükben alvadt vér sötétlett, szemgödrük üres-vakon tátongott. Elnéztem őket egy darabig, a kezükben szorongatott pisztolyokat, a porban heverő, gépelt papírt, aztán megérintettem a sajgó fületem, elmosolyodtam, és egy ugrással eltűntem az éjszakában.

A Próbagooblin Könyvek sorozatban eddig kilenc önálló kötet és két antológia jelent már meg.

A kötetek több formátumban ingyenesen letölthetőek a Próbagooblin könyvek Facebook csoportból.

Mozijegy

SzaGe

Képregény memoárok és Flash (2023)

A szuperhősök életét bemutató képregényeknek megvolt a maguk varázsa a maguk idejében, és piszkosul megmozgatta a kölyökkori fantáziámat. Ami nem volt lerajzolva, azt kipótolta a gyermeki képzeletem. Legalábbis nálam tökéletesen működött ez a „recept”. Mennyit agyaltam például Mxyzptlk-n, az ötödik dimenzió manóján, aki jócskán felpörgette hülyeségeivel Superman életét. Különleges élmény volt német nyelven Hulk képregényt böngészni, vagy éppen Thor, a villámisten kalandjait nézegetni az egyik gyerekkori barátomnál, aki hozzájutott ezekhez. Éreztem a füzetek illatát, miközben lapozgattam a Titkos Háborút ide-oda. A 90'-es évek közepén pedig megjelent a Spawn, amely már művészien ábrázolta a pokollakókat. Középiskolás lévén ismét kölyöknek éreztem magam, amikor a padosrok alatt – többek között – Todd McFarlane zseniális rajzait lapozgattam a témában. Alaposan beleégett a retinámba. Am az általános iskola kedvenc figurája nem egy szuperhős volt, hanem Garfield, a lusta és nagyszájú macska. Népszerűsége sokáig töretlen volt, viszont ő már egy más lapra tartozik.

Kicsiny falumban jellemzően nehéz volt képregényekhez jutni. Egy-két példányt rendeltek csak, méghozzá véletlenszerűen. Hol Pókember, hol Marvel számok érkeztek mindenféle rendszer nélkül. És mindig volt egy srác, aki sebtiben megvette őket, így többnyire lecsúsztam róluk. Lehetett volna előfizetni is, de szüleim rázták a fejüket, amikor szóba hoztam a dolgot. Így maradt a kölcsönkéregetés, ami sok-sok alázatot követelt tőlem. De legalább kevésbé maradtam le az „élményről”. Végül a katonai szolgálatom alatt – az ezredforduló környékén – lehetőségem adódott elolvasni mindent, ami kimarad, hiszen az egyik bajtársam fanatikus rajongója és gyűjtője volt a szuperhősös képregényeknek. Minőségi időtöltés volt.

Ahogy nagyszüleink gondolták

A képregények nem helyettesítik a könyveket. Ezt főként az idősebb generáció szajkózza. Ahogy telnek feletem az évek, egyre jobban érzem, hogy nem mondtak

butaságot. Mégis, felejthetetlen fantázia lapult ezen rajzokban és történetekben, amely bearanyozta fiatal éveimet. Kár lett volna kihagynom. Hozzá tartozik az igazsághoz, hogy édesanyám szinte minden képregényemet elolvasta, dacolva a könyvek szeretetével. Szóval létezett egy arany középút, ahol mindenki megtalálta a magának való szórakozást, független attól, mit gondoltak a szuperhősökről.

Mutánsok szuperhősökükében

Az ezredforduló tájékán megjelent az első „minőségi” szuperhős mozi: az X-Men. Innentől lavina-szerűen elborított minket a mutánsok armadája. Szerettem ezeket a mozikat. Volt bennük egy nagy adag társadalomkritika, ami jól felvázolta, mi lenne, ha tényleg léteznének efféle

„emberek”. Ezért sokkal közelebbinek éreztem a mutánsok ügyét, de felkavaró is volt, mert az emberi vezetés által meghozott döntésekkel nehéz volt nem egyet érteni. Mégis rajongtam azokért, akiket le akart taszítani a sziklákról az emberiség, csak mert tüzet szórtak az ujjukból, vagy éppen jeget leheltek a másokra. A „másság” elfogadása korunk nagy kérdései közé tartozik, és az X-Men az elfogadás mellett teszi le a voksát. És ha eközben szimpatizálunk Magnetóval, az nem a véletlen műve. Rendesen megkeverték a kártyákat a készítőik e-téren. Összességében az X-Men jó szórakozást nyújtott a képregények oldalain és a mozikban is.

MCU fázisok

A Marvel Cinematic Universe (MCU) nagyon sok pénzt termelt, és ebben szerepet játszott a jól megkomponált marketing, amely sokszor elhúzta a mézesmadzagot az orrunk előtt. 2008-ban a Vasemberrel elindították az első történet-fázist. Tony Stark debütálásával a Bosszúállók franchise-t készítették elő (a Disney eközben sok-sok dollármillióért megvette a Marvelt szőröstül-bőröstül). Ezekben aztán volt minden, mi szem-szájnak ingere. Csak a lényeg maradt ki. Az amerikai mozizás elérte egy olyan korszakát, ahol szentül hiszik, hogy nulla színészi játékkal, jelmezes hősökkel és CGI-al mindent el lehet adni. Eközben megpróbálnak minél nagyobb dolgot lenyomni a nézők torkán, mint például a kvantumfizika, vagy a multiverzumok „jelenléte”. Ezeket még kimondani is sokszor nehéz, nemhogy megérteni. Ám erre ülnek be az emberek, legalábbis a bevételi mutatók ezt igazolják. De mi tényleg ezt akarjuk? Órákon keresztül nézni, ahogyan egymást püfölik agyatlanul a szuperhősök, majd klisés mondatokkal vagánykodnak, miközben épp összeroppan a galaxisunk? Aligha. Viszont dicséretes, amit a többségében streaming csatornákon bemutatott sorozatok nyújtottak. A WandaVízió (WandaVision) merész stílusával nagy kedvencem lett, de a Holdlovag (Moonknight) a maga bevállalás képi világával nagyszerűen elszórakoztatott. Úgy érzem, az igazi Marvel hősök ezen szériák képkockáiban lapulnak, és a mozikban csak a látványorientált CGI halmazt borítják a nyakunkba.

A DC 2023-as szikraborhóca...

A Tim Burton-féle Batman meghozta az igazi DC élményt a VHS kazetták királyságába. Rettentő módon élveztük minden percét. Michael Keaton és Jack Nicholson szeniális szereplése etalon a mai napig. Imádtam, ahogyan átalakították az eredeti Batman szürke kisegér jelmezét Burton úr szürreális világhoz. Vagány volt és egyben meghökkentő. Érdemes még megemlíteni a DC vonalán Supermant, aki véleményem szerint az egyik legjobban kidolgozott karakter a zsánérben. Igazi védelmező, akire jó felnézni, aki jó példával jár elől, és aki az életét is adná a Földért. A DC univerzum hősei végül az Igazság Ligájában tömörültek egy csapatá. Ebből is készültek

látványos és nagy költségvetésű mozik az elmúlt években, de több szempontból alul maradtak az MCU-val szemben.

Flash/Villám egy villámcsapásos baleset következtében különleges képességekre tett szert, és 1940-ben jelent meg először a DC képregényekben. Személy szerint Flash filmmel a kilencvenes évek elején találkoztam egy német adón (talán Pro7, vagy Sat1), de már ott se hagyott bennem mély lenyomatot.

Összesen négy Flash létezik a történet szerint. A 2023-as mozifilm Barry Allen világmegváltó tettét meséli el, aki gyorsabban ment a fénysebességnél. Hajaj, ezt idáig csak a Millennium Falcon tudta, de ő nagyon messzi-messzi galaxisban repked. Szóval Barry képessé vált eszméletlen sebessége miatt az időutazásra, és Batman tanácsa ellenére belevágott, illetve felgyorsított, hogy megváltoztassa a múltat. De nem úgy ment a dolog, ahogyan azt Barry elképzelte. Körülbelül ekörül pörög a Flash (2023) sztorija, ami már önmagában is egy klisés aranyszobrot érdemel.

Andrés Muschietti rendező már bizonyította rátermettségét az Az című Stephen King adaptáció folyamán, de a Flash (2023) most nem jött neki össze. Mintha visszafelé fejlődne, akár csak az a harmatos CGI, amivel életre keltették a vizualitást. Bár egy interjúban kifejtették, miért lett silány a látvány –ideértve Barry új jelmezét is –, de nem olvastam el a kifogásokat. Ilyenkor már túl késő magyarázkodni. Véleményem szerint valahol érezték a készítő, hogy nem lesz valami nagy durranás az ötletük, ezért megpróbálták feltenni az egészét a nosztalgia vonat első osztályára. Ezért került bele Michael Keaton által megformált Batman (is) a történetbe, amiben végül is abszolút nem csalódtam. Egyedül az zavart, hogy Keaton úr megpróbálta elmagyarázni az „idővonalát” pár spagetti tésztaival. Ekkor éreztem a legerősebben, hogy totál hülyének néztek bennünket. Eközben folyamatosan csattognak a filmben a bárgyú poénok, amitől inkább ideges lettem, mint „szórakozott”. A filmben előforduló többi DC hős is felejthető kategória, akik ráadásul többször hoznak logikátlan döntéseket.

Ezra Miller körül kialakult botrány se tett jót az egésznek, mint ahogyan a COVID járvány miatti csúszások is beárnyékolják a munkálatokat. Ráadásul szerintem nagyok voltak az elvárások, hiszen Barry önálló történetére sokan voltak kíváncsiak, és eleinte ígéretesnek tűnt a produkció. De nem lett az. Nagyon nem. Idáig a DC legnagyobb bukásának titulálták a Flasht, holott azért benne van az „egyszer nézhető” kategóriában, de csak azoknak, akiknek nincsen elvárásuk semmi téren.

Ki tudja, talán Flash tényleg képregényre való...

Utolsó gondolatként csak annyit említenék, hogy a történetben Flash másik –félrecsúszott – alteregója húen tükrözik a szuperhősökkel való mozizás múltját és a jelenét. Lehet, el kellene engedni már a lélektelen, jelmezes, CGI hősöket, és visszatérni a „rendes” kerékvágásba. Ám erre még várni kell, mert sok terv van az MCU és a DC asztalán, és jó darabig biztosan nem engedik el a kezüket.

jocker

Lecsapó tűznyilak

Természeti jelenségek együttműködése

Vihar szeme tűz!
 Villám képében éget.
 Vastag felhőzet.
 Tóban hullámok
 Kergetik egymást... folyvást.
 Szél nagy gerjesztő.
 Házak és kertek,
 Éjjel ezüstben úsznak.
 Holdvilágos éj.
 Odafönt, kék ég,
 Takarja cikk-cakk felhő.
 Sokágú villám...
 Egy vihar látszik
 A levelek mozgásán.
 A szél, vihart hoz.
 Fénylő, fehér gömb,
 Tengernyi sötétségben...
 Éji igazgyöngy.
 Fekete felhő
 Enged villámot földre.
 Lassan kezd esni.
 Eldőlt fa hangja
 Vihar közepén ijeszt.
 Gyorsan is rombol.
 Nyáresti zápor.
 Duzzadó pocsolyákban.
 Hold tükörképe.
 A sötét felhő,
 Beszívta a csillagot.
 Villám csettintés.
 A szürke felhő
 És a szél eredménye.
 A nagy vihar jön.
 Földgolyó árnya
 Holdat is beborítja...
 Holdfogyatkozás.
 Égen villámló
 Elektromos fény-nyilak.
 Rettenetes hang.
 Ég mocskos színe...
 A szél mellett már jelzi.
 Máris kezdődik.
 Magas C nyúlik
 Teliholdas alkonyba...
 Farkasüvöltés.
 Hamiskás fényt ad
 Még sokágú villám is.

Gyorsan eltűnik.
 A szél ereje
 Sokáig nem változik.
 A veszély hullám.
 Felhőtakaró,
 Vonul esti égbolton.
 Holdfény pislákol.

Vecsés, 2016. december 26. – Arad, 2023. július 08. -
 Pápa, 2023. július 18 - Kustra Ferenc József- íródott;
 Renga láncversben. A villámokról én írtam, a szél-
 ről Ghica Izabella Iasmina, a Holdról Nagyné Vida
 Renáta poéta-, és szerzőtársaim.

Tordai Gábor

Búcsú

Fekete- fehér
 simogató.
 Bajszos úr.
 Dorombföldén
 uralkodó.
 Álmok mezején
 horkoló.
 Sárga fényben
 keskeny holdsarló.
 Szorítanálak magamhoz.
 Hívnálak, ha lenne hangom.
 De elmentél...
 megívva halandó léted.
 Utolsó napod
 romján
 léted
 örök
 harcát.
 Karmod s fogad
 utolsó
 csatáján-
 Te nyertél.
 Kacérkodnék veled
 még...
 Te fekete- fehér,
 ördögi néven...
 Lucifer
 találkozunk még
 az ég fekete
 bársonyán.

Erdős Sándor

Cápafoci

Futballmeccset szervez a cápa.
Egy csapat kell nekünk, még mára.
Összecsapunk még ma a réten,
az őzikekkel pontban délben.

A kapuba beáll a bálna.
Velem lesz tíz megtermett cápa.
Hogy elkerüljünk minden bajt,
A labda az a gömbhal lesz majd.

Na már kész is van a csapatunk.
Így biztos győzelmet aratunk.
Kis probléma van egyelőre.
Mi hogy megyünk ki a mezőre?

Tumicz Krisztina

Nincs miért hazudnom

Hiába kérem az időt, álljon meg
Soha nem tud megállni
Emlékezéseim időtlen idők során
Újra és újra elgyengít

Óóó, a remény szívem tépkedi
Kezem kezedtől búcsúzik
Minden szó torkom égeti
Óóó, ami az időt kérdezi

És nincs válasz hónapok óta már
Attól sem félek ma már
Hogyha értem is eljön a halál
Nincs miért hazudnom

Hiába vágyódom hozzád a tengeren
Hajóm a viaszon át nem hatol
Visz a vágy és a remény görcsös elegye
Feléd hamis partokon

Óóó, hálátlan lett sorsom, életem
Percről percre csendesebb
Nincs válasz semmire
Óóó, kérdezni minek?

És nincs válasz hónapok óta már
Attól sem félek ma már
Hogyha értem is eljön a halál
Nincs miért hazudnom

Tad Rayder

Lélekvirág

Puha, lágy harmat simogatja testét
Az elmúlás szelíd mosolyát arcára vésték.
Mint lélekvirág dobná el utolsó szirmát
A halál köntöse betakarja és vigyázza álmát.
Korok múlnak el egy szemvillantás alatt
Emberek sírjain lélekvirág fakadt.
E virág örök
Hol emlékek maradnak hátra
S földbe szúrt török.
A tör pengéjén végigfut a vér
S a fekete földet áztatja a bér.
Álmok szertefoszlanak egy szempillantás alatt
Hol eddig boldogság,
Ott most már csak lélekvirág fakad.

Baranyi Imre

Gyáván

Ős meséi lengedeznek
boldogabb időknek,
lelkeink kivérezettek
és kerékbe törtek.

Hőseink a múltá bújva
új időkre vágynak,
lantjaik szakadva, húrja
megfakult varázs csak.

Fél kegyelme elveszett a
béna angyaloknak,
fals a hangjuk egyre, hogyha
néha dalba fognak.

Fenn a hegytetőn vigadnak
mortalóc zsványok,
már megannyi éve annak,
hogy nem is kiáltok.

Némaságom eltakarja
bűneiknek árját,
lám ilyen, ha zsák, s a feltja
megtalálja párját.

Kéz a kézben éldegél ma
gyávaság, s a kétség,
és titokban átkarolja
mindenünk az ínség.

Józsa Bence

Holdpásztor I.

Múltam lépcsőjén
Vándorol tova
A kifakult emlékezet,
Majd az égbe felszökik,
Ahol Holdpásztor
Őrzi Csillagait,
Aszály s dagály
Után megpihen,
Mint tenger
A mindennapokban.

Kis György

Báli forgatag

Éj van, vigadó zeneszó felcseng,
Erős parfümök, kölnik szaga terjeng.
A bálteremben táncoló párok hada kereng,
Sokuk megizzadva, ropva egymással verseng.

Vagyok én egyedül, társ nélkül,
Eközben valaki parkett közepén megpördül...
Látván őt, vérem örvendve megpezsdül.
Most megtorpant, haját igazítja szerényül.

Kecses, hajadon derekát szorosán átkarolják,
S ő felkacag, miközben közelebb szorítják,
Bársony puha orcáját rózsaszirmok borítják.
Szoknyája virgoncul meglebben, valahányszor föl-
kapják.

Figyelve, tűnődve, szívembe furakodik egy tüske,
Kedvesemmel táncoló legény most olybá büszke,
Elsápadok, megtántorít e orv seb üszke,
Megindulok ököllemel, hirtelen lőn minden szürke.

Nem lát mostan ő, párjára borulva,
Nem hallja panasza, kiáltom ordítva,
Nem érzi elhaló szívem lüktetését, kábítva,
Éltem utolsó vallomását elnyomja forgatag, dalolva.

edwardhooper

Vándor

Messze vetett a Sors,
Hozta lábam elé
Kegyelmét az élet.
Halál még messze járt,
Bánat nem ért el,
S faltam a távot,
Bennem feldúlt fényességben
Láttam szemedben a könnyeket.
Tört üvegen át, kristályban nézve
Sorsomat láttam
A mélységbe vájva.
Selyembe burkoltam vágyamat,
Simogató, szép ágakat
Rügyesztett a fényes tavasz.
S vándoroltam völgyben, hegyen
Napkeltében reménykedtem
Miközben osztottak a fellegek.
Aztán megpihentem egy farönkön,
Fizettem egy garast a révésznek,
Vigyen át engem a feledésnek.

atesz990

Elveszve az Elveszettek világában...

Rajzol valamit a táj,
Nincs más:
Csak ő téged csodál.
Angyal hajadat fújja,
A merengő szél.
Lelkem hozzád bújva,
Elmúljon a Tél.
Elveszve érzem magam,
Nincs ki örülten lásson.
Ez a világ veszített,
Elhagyom, ne fájjon.
Hamarosan eljön az időm,
Bújj a lelkembe,
Légy a szeretőm.
Hadd vesszek el, a szemeidbe,
Hadd olvadjak abba a környezetbe.
Amit ott látok legbelül,
Amiből a Fény előkerül.
Nincs semmi más, amit látok,
Az alagúton kívül, amit nem várok.

© the Niggemeier

Jchim
2021